

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“What a joy to discover Kate Fox, but she’s only one of the stars in what promises to be an outstanding series.”

—WILLIAM KENT KREUGER,
New York Times bestselling author

A KATE FOX SHORT STORY

CLOSE ENOUGH

SHANNON
BAKER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

YETERİNCE YAKIN

SHANNON BAKER

[Okumaya](#)

[Başlayın](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

Bu Tom Doherty Associates e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik almak için, ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya

us.macmillan.com/newslettersignup

adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı, kişisel cihazlarınızda keyifle okuyabilmeniz için bu e-kitabı size Dijital Haklar Yönetimi yazılımı (DRM) uygulanmadan sağlamıştır. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlamayamaz veya herhangi bir şekilde herkese açık hale getiremezsiniz. Bu kişisel cihazlarınızdan birinde okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin:
us.macmillanusa.com/piracy.

Rocky Mountain Kurgu Yazarları

Kabileme

Teşekkür

Kristin Sevvick'e ve Forge'daki tüm harika insanlara Kate'in hikayelerini anlatmama izin verdikleri için teşekkürler. Eleştirmen dostlarım Janet Fogg ve Alan Larson'a her zamanki gibi çok teşekkürler. Beni güldüren Dave'e de çok teşekkürler, çoğu zaman kendime.

Dışarıda olmak için iyi bir nedenim yoktu, ancak deneyimlerime göre kötü bir günde oturmak işleri daha da kötüleştiriyordu. Gecenin soğuk havası yanaklarımı ovuyor ve burnumu sıkıyordu. Buzlu parmaklar kot pantolonumun içinden sızarak kalçalarımı yakıyordu. Ellerim ceplerimde karıncalanıyordu ama kulaklarıma örme bir şapka geçirmeyi akıl etmiştim. Hava tahmini -artık endişelenecek inekleri olmasa bile, her iyi Sandhiller'ın takip bir şey- yarın kuşluk vaktine kadar kar yağacağını öngörüyordu.

Evde oturup battaniyenin altına kıvrılabilir, yastıkların üzerine uzanabilir, burnumu bir kitap kapağına dayayabilirdim. Ama kelimelere odaklanamıyordum. Televizyon ilgimi çekmiyordu ve ayaklarım sabit durmuyordu.

Arada sırada annem bodrumda bir hışırtı ya da vurma sesi çıkarırdı. Yeni bir heykele başlamıştı ve benim dikkatimi dağıtmamı istemiyordu. Babam çalışıyordu, BNSF Demiryolu'nda kondüktör olarak Lincoln'e giderken yolu yarılamıştı.

İlçedeki tüm kardeşler düğündeydi. Orada olmak istemediler elbette. Ama burası Grand County, nüfusu 1,500. Tüm Fox sülalesinin orada olmaması dedikodulara yol açacak, muhtemelen beni kötü bir eski eş olarak gösterecek ve seçim şansına yardımcı olmayacaktı. Ayrıca, böyle halka açık bir etkinlik, ailemin sessizce ya da o kadar da sessizce benim adıma kampanya yürütmesi için harika bir fırsat sunuyordu.

Yine de katılımım konusunda sınırı çizdim. Seçime sadece iki hafta kalmışken, süslenip püslenip en kabullenici gülümsememi takınmam ve hatta belki de tebrik için bir kadeh kaldırmam daha iyi olacakken, sadece düğün partisine bir av tüfeği götürmeyecek kadar zarafetim vardı.

Demiryolu boyunca ilerledim, gözlerim rayların üzerinde ve Ana Cadde'nin tepesinde gezindi. Lejyon Salonu'nun pencereleri ışık saçıyordu. Arabalar ve pikaplar her boşluğa park etmişti ve dört sokak lambasını kurdeleler süslüyordu. Sanırım kimse Roxy'ye kiliseyle, kıyafetlerle, görevlilerle ve Tanrı yardımcım olsun, üç katlı bir düşün pastasıyla kutlama yapmanın ikinci bir için görgüsüzlük sayılacağını söylememişti. Ama Roxy görgüsüzlük hakkında ne biliyordu ki, kavram mı terim mi?

Bu tam da kaçınmam gereken türden bir düşünceydi. Kızgınlık, hayatımın altından çekilip alınan halıyı eski haline getirmeyecekti.

Eski kocamı şeriflik seçimlerinde yenerek ihaneti, evimi, geçim kaynağımı, umutlarımı ve hayallerimi kaybetmeyi atlatan muzaffer eski sevgili olmak istedim.

Gördün mü? Acı yok.

Soğuk havaya sinen yağlı iyilik kokusu ve Long Branch'ın pencerelerinden sızan ışıklar, uzun bir patikadan eve dönmek gibi beni davet ediyordu. Bir esinti başladı ve yamaçtan aşağıya, demiryolunun geçiş hakkına doğru ilerledim, şimdi Long Branch tabelasına .

Bar ve ızgaranın dışındaki otoyol boyunca park etmiş SUV ve araba koleksiyonu beni şaşırttı, ta ki ördek ve bildircin sezonunun açıldığını hatırlayana kadar. Üç hafta sonra, seçimden bir hafta sonra, geyik sezonu başlayacaktı. O zaman Hodgekiss gerçekten dolacaktı.

Rayların diğer tarafına geçtim, otoyolu tırıs tırıs geçtim ve Long Branch'a girdim. Cam bir kapı, eski moda bir telefon kulübesinin yaklaşık iki katı büyüklüğünde bir antreye açılıyordu. Bir ceset sağdaki ikinci bir cam kapıdan geçerek restorana girebilir ya da soldaki kapıdan bara itilebilir. Menü ve

Hizmet bir taraftan diğetine değışmiyordu, ancak barın genellikle daha ilginç aktivitelere sahip olduğu restoranda daha parlak ışıklar vardı.

Kızartma yağı, bayat bira ve pastırmanın alt tonlarıyla ağırlaşan ılık hava, tanıdık bir şekilde etrafımı sardı. Kalabalığı taradım, çok fazla yerli görmedim ve en sevdiğim bar taburesine doğru acele ettim. Yolun yarısında, dişlerinden çok diş telleri olan çirkin bir çocuk bana çarptı. Yıpranmış bir Husker başlangıç ceketi giymiş, aynı derecede beceriksiz bir çocuk olan arkadaşı güldü ve .

Topu kapan özür dilemeye fırsat bulamadan, belki de büyükbabası olan kır saçlı bir ihtiyar bağırdı: "Lanet olsun Tyler. Benimle av gezisine gelmek istiyorsan, kendine gel ve doğru uç."

Büyükbaba dikkatini hemen üç masanın etrafında toplanmış olan gruba çevirdi. Viskiye benzeyen bir kadeh kaldırdı ve onların sarhoş kahkahalarına katıldı.

Tyler bir özür mırıldandı ve pek de sadık olmayan Husker arkadaşını bulmak için sıvıştı.

Aşırı yağlanmış avcılar görmezden gelerek ve uçan başka cesetlere dikkat kendimi koltuğuma attım. Muhtemelen on yaşlarında bir çocuk birkaç tabure aşağıda oturmuş, başını telefonuna eğmişti. Yavru bir geyik rengindeki yumuşak saçları yüzünü gizliyordu.

Twyla Teyze, Coors Lite musluğundan bira çekti ve bardağı mantar kaplı tepsiye yerleştirdi. Tepsiyi, üniversitenin ilk dönemini yarıda bırakıp eve gelmiş olması gereken Bridgett Osentowski'ye doğru kaydırđı. "Biraları bilardo masasının yanındaki adamlara götür. Sandviçlerini almaları bu kadar uzun sürdüğü için benden olduklarını söyle."

Twyla, Bridgett'in tepki vermesini beklemeden, cılız bedenini, şaşırtıcı derecede gür saçları sırtındaki atkuyruğunda sallanarak arka odaya doğru savurdu ve bağırmaya başladı, "Yemin ederim Bud, eğer kaldırmazsan, daha fazlasını vereceğim.

"Dahası da vardı ama kadın mutfığa doğru gözden kaybolurken giderek daha da saygısızlaştı.

Bridgett telaşlı ve korkmuş görünüyordu. Bud ve Twyla için uzun süre çalışabileceğine dair şüphelerim vardı. Önce bana, sonra tepsiye baktı, siparişimi almakla Twyla'nın isteklerini yerine getirmek arasında gidip geliyordu.

Tepsiye başımla işaret ettim. "Al bunu. Ben beklerim."

Twyla, kot pantolonunun arkasına sıkıştırdığı havlusu, ağzının kenarından sarkan yanmamış sigarası ve hamburger ve patates kızartmasıyla dolu iki kalın tabakla mutfaktan koşarak çıktı. Barın etrafından dolaştı ve tabakları, sandalyelerinin arkasına asılı yeni kamuflaj parkaları olan, temiz Carhartt tulumları ve temiz yürüyüş botları giyen iki orta yaşlı adamın önündeki masaya çarptı.

Ne kadar yumuşak ve tombul görünseler de, sanki güler yüzlü bir hizmet bekliyorlarmış gibi Twyla'ya kaşlarını çatarak bakmalarının pek de akıllıca düşünmüyordum. Twyla'nın tek yaptığı avcıların yemeklerini yarıda bırakmış gibi göründükleri masadan ketçap almak ve sıkıştırmak olunca şansları yaver gitti. "Afiyet olsun."

Twyla barın arkasına geçti. Kasanın yanındaki raftan bir buzlu bardak aldı. İki parmağını unuttu; bir elinin tamamını Jack Daniel's ile doldurdu ve dudaklarına götürdü. Gözleri bana kaydı. Kaşları kalktı, zor yaşayan yüzünün kırışıklıkları üzerinde fazla bir etki yaratmadı ve bardağı indirdi. "Ne?"

"Meşgul görünüyorsun."

Kıkır kıkır güldü ve elini alnında gezdirerek uygunsuz bir şekilde genç görünen buklelerinden bazılarını geriye itti. Çenesini barın karşısındaki Bridgett'e doğru salladı. "İşe yaramayacak."

Tabureden kaydım ve soğutucuyu karıştırmak için barın etrafından dolaştım. Hoppy bir mikro bira gözüme çarptı ve onu çıkardım. "Merhaba güzelim."

Twyla burbonundan bir yudum daha aldı. "Belki seçimi kaybedersin ve o zaman burada çalışabilirsin."

Şişemi ona doğru kaldırdım. "Bu mutlu bir düşünce."

Bridgett'le göz göze geldi ve ona avcılarının olduğu bir masayı işaret etti. "demek istemedim." Bana odaklandı. "Yani, ve Bimbo düğümü bağladılar. Bütün kasaba düğün için Lejyon'a akın etti, çok şanslıyız yoksa bunu asla kaldıramazdık." Bourbonunu yudumladı. "Bir şey öldürmek ister misin?"

Bira midemde oyun hamuru topağı gibi hissettirdi. "Ben iyiyim."

Twyla beni inceledi. "Evet. İnek turtasında boğulan bir ördek kadar iyiyim."

Omuz silkdim. Sızlanmak, ağlamak ya da kendimi azgın bir nehre atmak, son dört aydır eski kocam, ondan önceki sekiz yıldır da kocam olan Ted'in lise aşkıyla bir ilişkisi olduğu gerçeğini değiştirmeyecekti. Boşanmamıza karşı çıkmasına ve bunu yapmamam için bana yalvarmasına rağmen, kalp kırıklığı bahar buzağılarının yaz çıkarılmasına yetecek kadar uzun sürmüştü. Ve şimdi, buzağıları sütten kestikten iki hafta sonra, o ve Roxy ve hayatım boyunca tanıdığım herkes dans ediyor, içiyor ve birlikte yeni hayatlarını kutluyorlardı.

Otuz mil yarıçapındaki tek içki mekânı olan Long Branch, hızlı bir hamburger için aileleri, biftek ve şarap için sevgilileri (harika biftek, pek de iyi olmayan şarap), soğuk bir şeyler içmek için çiftlik çalışanlarını ve Hodgekiss'te yaşayan ya da sadece buradan geçen herkesi buraya çekerdi. Çoğu zaman boş masalar dolu masalardan daha fazlaydı, ancak Cumartesi geceleri genellikle kalabalık olurdu.

Yabancılarla dolu gürültülü bara aldırış etmedim. Buradaki hiç kimse sevdiğim çiftlikten atıldığımı ve şimdi ailemin evinin üst katında yaşadığımı bilmiyordu. Ben bakmıyorken beni gözetleyip nasıl anlamaya çalışmıyorlardı. Hiçbir sarhoş kovboy

kırık kalbimin tedavisinin onunla çıplak rodeo yapmak olduğuna beni ikna etmeye çalıştı.

Tabureme yerleştim ve acı biramı yudumlarken avcıların neşeli seslerinin etrafımda yükselip alçalmasına izin verdim. Twyla hemen mutfağa gitti ve Bud Amca'yı siparişlerin konusunda azarladı.

Twyla elinde bir tabakla döndü ve çocuğun önüne koydu. Telefonunu yere bıraktı, ona gülümsedi ve teşekkür etti. Bu da ona karşılık olarak bir gülümseme kazandırdı. Twyla bardağını aldı ve kehribar rengi sıvıyı çevirerek bana doğru yürüdü. "O lanet Dahlia geçen gün buraya gelip Ted düğmeleri için oy dağıtma cüretini."

Bira boğazımda kaldı. Bu Dahlia için bile cüretkârdı. "Ve o hâlâ ayakta mı?"

Twyla'nın sesi bir kürek dolusu kum gibi çıkmıştı. "O aptal değil. Buraya diğer Çiçek Kardeşlerle ekmek ve kahve içmeye gelmiş gibi geldi."

Dahlia, benim pek de sevgi dolu olmayan eski kayınvalidem, kraliçe tacını giydi ve kız kardeşleri Rose ve Violet'i yönetti.

"Bud sabah molasına çıkana ve ben mutfağa dönene kadar bekledi, sonra saldırdı. Bir tilki gibi." Twyla yanmayan sigarasını aldı ve ağzının köşesine geri tıktı. Kıkırdadı. "Elimde bir tepsi dolusu temiz kahve fincanıyla köşeyi döndüm ve işte , boya gibi cesur, Aileen ve Jack Carson'a pislik oğlunun ne kadar dürüst bir adam olduğunu söylüyordu. Huskers ulusal şampiyonluğu kazandığında o fincanlardan birini Eric Crouch gibi fırlattım."

Gülmemeliydim. Ama ben aziz değilim.

"Iskaladım ve mükemmel bir fincanı kırdım, ama onun oradan kaçtığını görmek buna değdi."

Arkadaşlarıma ve tüm verdiğim aynı öğütle başladım. "Benim adıma Conner'lardan nefret etme. Ne kadar çabuk-"

Twyla elini salladı. "Evet, evet. Kin tutmuyorum. Dahlia ve Sid, hatta Ted ve Roxy bile istedikleri zaman buraya bira ve hamburger içmeye gelebilirler. Ama o aşağılık herif için kampanya yürütmek konusunda sınırı çiziyorum."

Kolunu uzattı ve barın sonundaki kasaya iliştilmiş kırmızı, beyaz ve mavi renkli posterini işaret etti. "Benim kendi adayım var ve o da müthiş biri." Bana beşlik çaktı. "Benim için barmenlik yapmasını tercih etsem bile."

Biramı yudumladım. "Evet, bir şey olmayacak."

Avcıların çoğu ayırt edilemeyen bir karmaşa içinde birbirine karışmıştı. Kamufleliler, günlerdir sakal bırakanlar, bütün gün şapka ve kep takmaktan saçları diken diken olmuş ve yağlanmış olanlar. Tüm grupta bir zaferden sonra erkek futbol takımı gibi çakırkeyif, tatil havası vardı. Birçoğu için, erkeklerin işten ve evden uzakta zamanın, silah arkadaşlığının, silahlar ve avlanma kadar avcılığın çekiciliği olduğundan şüpheleniyorum.

Dört ya da beş gençten oluşan bir grup, vur-kaç olayına karışan iki genç de dahil olmak üzere, yan kapıdan içeri girip çıktılar. Belki kendi şişelerini ya da bir paket sigaralarını almışlardır. Yanımdaki çocuk hamburgerinden ve telefonundan memnun görünüyordu.

Twyla hiç uyardıktan Bud Amca'ya seslenerek döndü ve mutfığa doğru koşmaya başladı.

Kapı açıldı ve barın üstündeki aynaya baktım. Sanki biri içimdeki iyi hissetme duygusunu tutuşturmak için bir kibrit çakmış gibiydi ve sırtıttım. kadar da yalnız değilmişim.

Sarah, en iyi arkadaşım ve en sevdiğim erkek kardeşimle evli olan kadın, avcılarının etrafında dolanarak birkaçına

ekşi bakışlar. Yine de kaşlarını çatması onları rahatsız etmiş gibi görünmüyordu, çünkü birkaçı gözlerinin onu odanın içinde takip etmesine izin verdi. Kırmızı elbisesi kıvrımlarına yapışmış, gür kahverengi saçları sırtını sarmıştı. Sarah gibi güzel ve gizemli değildim. Gençken ve bekarken -yani ilk kez bekarken- Sarah her zaman erkekleri çevremize çekerti.

Bridgett barın arkasında felç olmuş gibi duruyordu, belki de Twyla'nın tekrar içeri dalmasından korkuyordu.

Sarah benimkinin yanındaki tabureye çıktı ve Bridgett'e seslendi. "Buzlu iki Jacks."

Ona sıırttım. "Düğün pastası yemeniz ve gelinle damadın şerefine kadeh kaldırmanız gerekiyordu."

Sarah, Bridgett'in önümüze koyduğu shotları kabul etti ve kendi shotlarını kaldırdı. "Komşu olacak kadar uzun süre kaldık. Ama Roxy gitarını çıkarıp 'God Bless the Broken Road' şarkısını söyleyince, gitmenin gelinin üzerine kusmaktan daha iyi olacağını düşündüm."

"Anlaşıldı." Bardağımı aldım ve birbirimize vurduk, sonra asidi yudumlayarak düğünle ilgili düşünceleri yakıp yok etmesine izin verdim.

Sarah, Bridgett'e başıyla işaret edip iki parmağını kaldırdı ama Bridgett muhtemelen Twyla'nın dönüşünü hissederek bardan kaçtı. Sanırım Sarah beni sarhoş etmeye kararlıydı. Bu başka bir anlama da geliyordu. "Hamile değilsin."

Gözlerini benden kaçırdı ve boynunu sertleştirdi. "Hayır." Aramızdaki ilişkide söylenmesi gereken tek şey buydu. Bana hayal kırıklığını anlatmasına gerek yoktu. Ne kadar saklamaya çalışsam da onun da benim ne kadar yıkılmış hissettiğimi bildiği gibi ben de biliyordum.

"Yani." Bana geri döndü. "Bu gece pek çok kişiyle konuştum ve sanırım oyların aldınız."

Seçim, kafamı kesmeye hazır bir Azrail gibi belirmişti. Muhtemelen kaybedecektim. "Ted'e karşı kim bana oy verir ki? İki dönemdir şeriflik yapıyor ve iyi iş çıkardı."

Sarah kıkırdadı. "Geçen Nisan'ı saymazsak tabii." O vurulduğunda, yerel bir çiftçi öldürülmüştü ve Ted'i hapisten kurtarmak için her şeyi çözmüştüm.

"Düğünde Ted ve Roxy'nin size kötü davranmasından ve bu kadar çabuk evlenmelerinden tiksinen pek çok kişi vardı."

"Ted'in Roxy ile ilişki yaşaması ve bana ihanet etmesi bazılarının zoruna gidebilir ama oylarını bana kadar mı?" Şüpheyile başımı salladım.

Eğer seçilemezsem, iş bulmak gibi zor sorunla karşı karşıya kalacaktım. Annem ve babamla yaşamaya devam edebilirdim; evlerinde dokuz çocuk büyüttükleri için benim için odaları vardı. Hepsi büyümüş ve kendi başlarına kalmışlardı. Ben hariç tabii.

Nisan ayından bu yana, gündelik işlerden kazandığım para, iki yakamı bir araya getirmeye ve annemle babamın kirasını ödemeye yetiyordu. Eskrim, sığır işleri, ot biçme, nerede ve ne zaman fazladan bir ele ihtiyaç duyulursa. Tatmin edici değildi ve sosyal haklara benzeyen herhangi bir şeyin eksikliğini sayarsanız, özellikle iyi bir ödeme değildi.

Sarah Bridgett'in dikkatini çekmeye çalıştı ama başaramadı. "Kazanacaksın, buna şüphe yok, ama istediğinin bu olduğuna emin misin?"

"Neden olmasın? Etrafta dolaşan, geçit törenlerinde şeker dağıtan, trafik cezası kesen Ted olabilir ama sen de ben de biliyoruz ki gerçek bir dedektiflik işi söz konusu olduğunda yapan bendim."

O da hemen kabul etti. "Ama yaptığı başka şeyler de var. Evrak işleri, raporlar, toplantılara gitmek, diplomatik olmak ve kim bilir daha neler."

Bridgett masadan masaya koşturuyor, içki servisi yapıyor, sipariş alıyordu. Birayla birlikte içtiğim Jack bana çok iyi gelmişti.

İyi. Ama Sarah ikinci atış için kararlı görünüyordu.

Boş bardağımla oynadım. "Ted , çok zor olamaz."

Kabul etti ve kapı açıldığında ikimiz de aynaya baktık. Kardeşim Robert bana bir selam verdi. Sarah kendini tabureden itti. "Bir daha yapamadığım için üzgünüm. Ama artık eve gitsen iyi olur. O kalemi yenmek için bir kampanya stratejisi düşün. Ve yarın gelip sığırları eve yaklaştırmamıza yardım et. Kar yağacakmış."

Sarah'nın tavsiyesine uyup eve gitmem gerektiğini biliyordum. Ted ve Roxy'nin yeni hayatlarına başlamalarına izin vermeli ve onlara iyi dileklerde bulunmalıydım. Onlara pek çok şey diledim - Ağustos'ta tavuk çiçeği, Ocak'ta elektrik kesintisi, yıllarca hoşnutsuzluk- ama *iyi* dilemek benim açımdan biraz zaman ve çaba gerektirecekti.

Barın iki taburesinde, Bud'ın üç katlı hamburgerlerinden biri ve bir saman yığını patates kızartmasıyla uğraşan çocuk, başını eline dayamış oturuyordu. Sıkılmış ya da yorgun görünüyordu, belki ikisi birden. Muhtemelen babası onu bu erkek erkeğe kaynaşma gezisine getirmiş ve kendisi ahbablarıyla eğlenirken çocuğu kendi haline bırakmıştı.

Çocuk hamburgeri iki eliyle kavrayıp çiğnedi ve gözlerini bana dikti. Onu selamladım ve yutmasını bekledim. "Av nasıl gidiyor?"

Kahverengi saçlarından bir tutam alnından aşağı kayd ve başını savurarak büyük kahverengi gözlerinden uzaklaştırdı. Rüzgâr yanığı pembesi yumuşak yanaklarını fırçaladı. "Grubumuz bir sürü kaz ve ördek avladı. Biraz da bildircin yakaladılar."

"Peki ya sen?"

Tekrar arkasına baktı. "Avlanmayı sevmiyorum."

Başımı salladım. "Ben de."

O da bunu kabul etti. "Ama sen bir kızsın. Bunu yapmaman gerekiyor."

Onun tavrını sıradan bir konuşmayla değiştirebileceğimden emin olmasam da kılımı kıpırdatmadım. "Kör bir yerde oturup kuşları beklemektense yürüyüş yapmayı, ata binmeyi ya da dışarıda başka bir şey yapmayı tercih ederim."

Saçlarını karıştırıp ona sarılmak istememe neden olan o çocuk gülümsemesiyle gülümsedi. "At mı sürüyorsun? Dostum, bunu yapmayı çok isterdim."

Hala Frog Creek'te yaşıyor olsaydım ve atlara erişimim olsaydı, çocuğu yarın bir grup akşamdan kalma şehir savaşıyla ava gitmek zorunda kalmak yerine dışarı davet ederdim.

Bir patates kızartması yedi. "Hoşuma . İzci , kamp kurduk ve kamp kurmak ve açık havada hayatta kalmakla ilgili tüm bu harika şeyleri öğrendikAma avcılık çok fazla oturmak demek."

"Hey, Ethan." Açık renkli saçları ve ince bir tutam sarı sakalı olan zayıf bir adam kolunu çocuğa doladı. "Senin hanım kim?"

Ethan renk değiştirdi ve tabağına baktı. Ethan'a kızların avlanmaması gerektiği fikrini veren adam bu olmalı. Ethan için olmasaydı, onu görmezden gelirdim. Ama dikkati, benimle konuştuğu için utanmayı hak etmeyen zavallı çocuktan uzaklaştırmak istedim.

Elimi . "Ben Kate."

Adam avucunu Ethan'ın başının arkasına vurdu. "Ethan gerçek bir kadın erkeği." Elim tuttu. "Ben Tony. Yeğenimi ilk av gezisi için buraya getirdim. Bu bizim klanımız için bir geçiş töreni. Babam beni ve kardeşimi Ethan'ın yaşındayken buraya getirmişti. Ben de amcalık yapıyorum ve çocuğun da bunu yapmasını sağlıyorum. Kız kardeşim evli değil, bu yüzden Ethan'ın hayatındaki erkek benim."

Ne hoş değil mi? Her çocuğun örnek alacağı bir aptala ihtiyacı vardır. Acele karar verdiğim için kendimi zihinsel olarak tokatladım. Bu gece, Ethan'ın yaşının üzerindeki herhangi bir erkeğin benimle adil bir ilişki kurması pek olası değildi. "Eminim harika vakit geçireceksin."

Öne doğru kaymama ve biramın üzerine biraz eğilmeme rağmen, adam ipucunu almadı. Ethan'la benim aramdaki bar taburesine çıktı ve bir kalçasını tabureye dayadı. "Omaha'dan geliyorum. Mali müşavirim."

Omaha'lı mali müşavir Tony'nin tipim olmadığını anlamam için Smarmy Card'ını taşımasına gerek yoktu. Ona cesaret kırıcı bir çeyreklik gülümseme attım ve biramı inceledim.

Israr etti. "Ee, buralardan mısınız? Eğlenmek için ne yaparsınız? Av sezonu dışında yani."

Barın üzerindeki aynaya baktım. Ethan hamburgerinin yarısını yemiş ve patates kızartmasına da bir çentik atmıştı. Başını kaldırıp gözüme baktı ve yemin ederim o iri kahverengi gözleri amcasının kabalığı için bana içten bir özür gönderdi. Sanırım Ethan ve ben arkadaş olabiliriz. Ona göz kırptım, o da bana sırtarak karşılık verdi.

Tony bara yaslanarak Ethan'ı görmemi engelledi. "Teyzem burada yaşıyor. Onu tanıyor olabilirsin-Deb Holt?"

Tony'ye Deb'in Avustralya çoban köpeği / mavi heeler karışımı köpeğinin adının Buster olduğunu ve Deb'in ülkedeki en kötü limonlu kremalı turtayı pişirdiğini söyleyebilirdim. Cafcaflı Noel çelenkleri yapardı, bunlardan biri düğün hediyesi olarak bize verdiğinden beri Frog Creek'teki ön kapımı süslüyordu. O ve Dahlia o kadar sıkı fıkıydılar ki, biri tatile gittiğinde diğerinin fermuarını açmak zorunda kalırlardı.

Bana gevşek bir gülümseme verdi. "Genelde sezon açılışının Cumartesi gecesi bizim için büyük bir yemek pişirirdi ama büyük bir düğünü falan vardı."

Evet, ya da öyle bir şey.

"Demek buradayız. Şanslıyım, yoksa seninle asla tanışamazdım." Ve ilişkimiz çok anlamlı geldi.

"Buradaki herkesin akraba falan olduğunu sanıyordum. Neden düğünde değilsin?"

Biramı içtim ve cevap vermedim. Tony fark etmemiş gibiydi.

Bu sırada Tony daha yakına eğildi, viski kokan nefesi üzerimde dolaşıyordu. "Ethan ve benim üst katta bir odamız var. Ama Ethan telefonuyla oyun oynamayı seviyor, o yüzden bir saat kadar burada kalabilir." "Bu senin yeğeninle bağ kurma zamanın. Müdahale edemezdin.

bununla." Bu konuyu burada bırakmalıydım ama bu gece erkekler ve benim için pek de iyi bir gece değildi. "Ayrıca, sen bir sürüngensin."

Twyla'nın tüm bu sahneyi izlediğini bilmiyordum ama onun kıkırdaması Tony'nin başını kaldırıp kaşlarını çatmasına neden oldu. Tony bana başka bir şey söylemeden Ethan'a işaret etti. "İşin bitti mi?" Kendi grubuna doğru ilerledi. Ethan bana sevimli bir sırıtma daha hediye etti, sonra taburesinden kaydı ve amcasını takip ederken parçalanmış yemeğini arkasında bıraktı.

Atkıyı boynuma doladım, şapkamı taktım, düğmelerimi ilikledim ve soğuk geceye doğru kapıya yöneldim. Eve gitmeliydim. Bunun dışında, şehirden çıkıp karanlık bir köy yolunda yorgunluktan bitap düşene kadar dolaşmam daha iyi olacaktı.

Ana caddeye döndüm. Kendime işkence etmek mi istiyordum? Araçlar sadece Lejyon'a giden caddeyi kaplamakla kalmıyor, yan sokaklar da otopark gibi görünüyordu. Kız kardeşim Louise'in eski Suburban'ını, erkek kardeşim Michael'ın parlak Ford pikabını, Douglas'ın üniversite tarafından verilen Jeep Wagoneer'ını, Jeremy'nin ezik Ford'unu saydım. Sarah ve Robert'ın da eve dönüş yolunda olduğunu hesaba katarsak, ilçedeki tüm kardeşlerimin sayısı bu kadardı. Sadece bana yardım etmek için katıldıklarını biliyordum, öyleyse neden ihanete uğramış gibi hissediyordum?

Gördün mü? Haklıymışım. Buraya gelmemeliydim. Tepeden aşağı inmek için acele ettim ama Long Branch'a varmadan önce barın yanındaki ara sokaktan gülüşen çocukların sesi, birinin kusması ve puro dumanı kokusu yayıldı.

Akıllara durgunluk veren teknolojik gelişmelere rağmen, özellikle Hodgekiss'te bazı şeyler hiç değişmedi. Benim için tek fark, artık inatçı bir çocuk değil, onaylamayan bir yetişkin olmamdı. Sokağın ağzında durdum ve kollarımı kavuşturdum.

Husker'lı çocuk beni ilk fark etti ve sokağın diğer ucuna koşmaya başladı. Çocuklardan biri elleri ve dizleri üzerinde durmuş, kafasını kustumuk birikintisine doğru sarkıtmıştı. Diğer dört çocuk çeşitli alarm aşamalarında onun etrafında duruyordu.

Sesimi sertleştirmek için derinleştirdim. "Siz çocuklar içeri girin." Kolumu uzattım. "İçkileri ve puroları teslim edin."

En uzun boylu çocuk başını savurdu. "Bizim-"

Daha önce bana çarpan çocuk uzun boylu olanı itti. "Unut gitsin. Bunu ona ver."

Karşı koymadıklarına sevindim, neredeyse boş olan Wild Turkey şişelerini ve son purolarını kabul ettim. Yerde yatan çocuk sendeleyerek ayağa kalktı ve çocuklar ara sokaktan çıktılar. En küçükleri ve birkaç yaşla en küçükleri olan Ethan'ı büyük birlikte görmekten nefret ettim. Başını eğdi, utanç dolu bir an için gözlerini kaldırdı ve yere yığıldı.

Akşamdan bıkmıştım ve ailemin evine gidip sabahın ilk ışıklarına kadar TMC'de film izledim.

* * *

Telefonum beni şafaktan birkaç saat sonra uyandırdı. Frog Creek'te yaşarken hiç bu kadar geç uyumamıştım. İşte. Artık çiftlik sahibi olmamanın iyi bir yanı da bu. Telefon tekrar çaldı ve elimi yorgan kozasından çıkarmadan önce iyice düşündüm. Açık perdelerin arasından süzülen sütlü sonbahar güneşi, ailemin evinin ikinci katındaki çocukluk odamı ısıtacak kadar parlak değildi.

Telefonu kaptım ve yatağımın derinliklerine gömüldüm. Sarah'nın sesi nefes nefese geliyordu ve yoldaki bir pikabın parazitli gürültüsü sesini titretiyordu. "Ne duydun?"

Bu hiç iyi değildi. Ayaklarımı yatağımın altındaki buz gibi çarşaflara uzattım, tamamen uyanıktım. "Ne hakkında?"

Sesi telefondan uzaklaştı, Robert'la konuştuğunu tahmin ettim. "O hiçbir şey bilmiyor." Bana: "Bir çocuk kayboldu. Avcılardan biri. Annemin evindeki polis telsizinden haber geldi, o da aradı. Aramaya yardım etmek için gidiyoruz."

Yorganı geri çektim ve ayağa fırladım. "Ne çocuğu? Herkes nerede toplanıyor?"

"Benim bildiğimi sen de biliyorsun ama Long Branch'ta buluşuyoruz. Umarım seçilirsin çünkü içeriden haber almak hoşuma gidiyor."

Buzlu zemin yüzünden neredeyse uyuşmuş olan ayaklarım merdivenlerin tepesine kadar zıpladı ve beni nispeten sıcak bir yere itti. "Seninle orada buluşuruz."

Babamın son seyahatinden döndüğünü ve kahve yaptığını umuyordum. Daha da önemlisi, ilçedeki her şeyi bilmek gibi doğaüstü bir yeteneği vardı. Kayıp çocukla ilgili detayları bana anlatabilirdi.

Ne yazık ki cezvede kahve yok, sadece bodrumda hala yaratıcılık çılgınlığı içinde olan annemin tıkırtısı var.

Yirmi dakikadan kısa bir süre içinde duşumu almış, uzun dondan yalıtımlı tuluma kadar en kalın giysilerimi giymiş ve Long Branch'ta toplanan kalabalığa katılmış, Twyla'nın göğüs kıllarını uzatan java'sını yudumluyor ve bilgi almaya çalışıyordum. Komşular ve arkadaşların yanı sıra, hayatımın tüm günlük yüzleri, kamuflajları ve Cabela's şıklıklarıyla avcılar endişeli yüzlerle toplandı.

Dün gece ara sokaktaki tüm o oğlanlar, herhangi biri olabilirdi ama ben Ethan'ı hayal ettim. Etkileyici koyu renk gözleri ve ipeksi saçları

alnında. Dün gece ona sarılmak ve onu korumak istemiştim. Bu istek, bilgi almak için beklediğimiz süre uzadıkça daha da arttı.

Michael, Douglas, Robert ve Sarah'yı barın köşesinde buldum. Onlar da benim giyinmişlerdi ve soğuk sabahla yüzleşip kayıp bir çocuğu aramaya hazırdılar.

Bar tıklım tıklımdı, gürültü seviyesi yüksekti, elektrik endişesi bir grup insandan diğerine geçiyordu. Barın yanında, Ted'in teyzeleri Violet ve Rose yersiz görünüyorlardı. Dışarı  ıkma alışkanlıklarıyla tanınmıyorlardı ve ikisi de ağır hava koşullarına uygun kıyafetler giymiyordu. Violet'in sırtı bana dönüktü, kısa saçları permalı ve dalgalıydı. Rose'un gözleri sanki bir futbol maçı ya da aksiyon filmi izliyormuş gibi heyecanla parlıyordu. Violet'in kolu bir şeyi çekiştirip büküldü ve kampanya posterim kasanın üzerindeki yerinden kayarak yere düştü, Violet de çizmelerini üzerine sildi.

Rose güldü, sonra gözleri bana takıldı ve dondu kaldı, kıpkırmızı oldu ve kalabalığın içine doğru geri çekildi.

Kapı açıldı ve herkes kıpırdandı. Sesler yükseldi, ayaklar karıştı ve insanlar maiyetin barın ortasına girmesine izin vermek için kenara çekildi.

Lanet olsun. Her ne kadar hazırlıklı olsam da,  itlerimi sağlamlaştırıp kapıları kapatmış olsam da Ted'e ilk bakışım beni yıktı. Bastonuna yaslanmıştı, Nisan ayında omurgasına aldığı kurşun yüzünden hâlâ dengesizdi. Buna rağmen kendine güvenen güçlü bir görünümü vardı. Koyu renk saçları, akşama doğru g rleşecek bıyıkları, geniş omuzları ve sekiz yıllık evliliğimiz boyunca alıştığım o rüya gibi  ekiciliği. Perspektif kazanmak için zihinsel litanyama başladım: *Aldattı. Yalan söyledi. Bana ihanet etti. Aşk sandığım şey benim hayal g c mm ş. Onsuz daha iyiyim.*

Tüm bir kalp atışında oldu ve ben dengeleyici bir nefes aldım, eğer biri beni izliyor olsaydı, asla

Yüzeyin altındaki savaşı görmek.

Roxy, bir eli Ted'in omzunda, diğer eli dışarıda, tıpkı defans oyuncusunu koruyan bir hücum yan hakemi gibi Ted'in yanına fırladı. Omuzluk ve kask yerine dekolteli, elmas taşlı bir tişört ve kabarık bir yelek giyerek her zamanki ışıltısı ve parıltısıyla parlıyordu. Kendini beğenmiş bir kanarya gibi cıvıldıyordu -yeni evli bir kanarya. "Dikkatli ol. Şerifi yeniden yaralamak istemezsin. Onu biraz rahat bırak ki herkes duyabilsin."

Konuşmalar azaldı ve oda sessizleşti. Ted, sıcak çamaşır sepetine girmiş bir kedi gibi spot ışıklarının altına girdi. Elbette gülümsemedi; bu iyi görünmezdi. Ama kare çenesine kadar Ben Affleck gibi kahramanı oynadı. "Bugün buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Duyduğunuz gibi, küçük bir çocuğumuz kayıp. Adı Ethan Holt."

Şüphelenmiş olsam bile, onun adını duymak kalbime bir yumruk gibi indi.

Ted göz teması kurarak ilgisini yaydı. "On yaşında. Omaha'dan. En son gün ağarmadan hemen önce görülmüş."

Kapıda bir kıpırdanma daha oldu ve kalabalık Tony'yi tükürerek dışarı attı, arkasında gözü yaşlı bir Deb Holt vardı. Tony'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve kekeleydi. "Yeğenim. Teyzemin yonca tarlasında avlanıyorduk. Ne oldu bilmiyorum. Ethan da oradaydı ve kuşları kızarttık. Arkamı döndüğümde gitmişti."

Deb feryatlar içinde yıkıldı. "O bir şehir çocuğu. Ve kar başlamak üzere."

Dahlia Deb'in arkasında durdu. Deb'in sırtını sıvazladı ve dudakları muhtemelen rahatlatıcı sözler söylemek için kıpırdadı. Ama Dahlia'nın gözleri odayı hesaplayarak taradı. Halk oylamasının Ted lehine nasıl sonuçlanacağını tarttığına şüphe yoktu.

Ted bastonunu kullanmadan, ağırlığını sağlam bacağına vererek dik durdu. "Yonca ekim alanının hemen ötesinde Orta Loup Nehri var. Bir sürü

acele ve cattails. Ethan'ın gidebileceği çok sayıda sığır ya da yaban hayatı yolu var."

Deb döndü ve kollarını Dahlia'ya doladı.

Ted orada durdukça daha da çok Süpermen'e benziyordu, geniş göğüslü ve azim doluydu. Dahlia'nın gözleri onu izlerken gururla parlıyordu. Gurur ve başka bir şey. Tatmin mi?

Ted'in bakışları odayı taradı. Uzak köşeyi işaret etti. "Tuff, sen bir grup al ve Holt karargâhının doğu ucundan başla."

Birkaç kişi Tuff'ın birliğine bağlı olduklarını mırıldandı. Ted alanları farklı gruplara tahsis etmeye devam etti. Avcılar ve Sandhillers, Ted'in emriyle güç toplamış gibi görünüyordu.

Ted'e bakmaya daha fazla dayanamadığım için bakışlarım Dahlia'ya kaydı. Onunla Tony arasında geçen, bir serçenin kalp atışından daha kısa olan sinsi bakışı yakaladım.

Odağım Tony'ye kaydı. Bizimle konuştuğunda perişan haldeydi. Ama şimdi, kimse ona dikkat etmediği için, endişeli görünmüyordu. Hatta bana doğru pespaye bir gülümsemeyi bile başardı.

Sarah kolumu tokatladı. "Hadi gidelim."

Ona boş bir ifade vermiş olmalıyım. Sanki beni trans halinden çıkarırcasına parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Loup'un güney çatalında mı? Tilkiler orayı arıyor."

Bakışlarım Ethan'ı bulmak için acele ediyor gibi görünmeyen Tony'ye takıldı. Dahlia Deb'in yanından ayrılıp Ted ve Roxy'ye doğru ilerlerken vücut dili zafer çılgınlıkları atıyordu.

Dahlia'nın yüzündeki o ifadeyi daha önce de görmüştüm. Ted'le evlenmemizden yaklaşık bir ay önce Dahlia bizi Broken Butte'taki atıcılık kulübünde bir yarışmaya davet etmişti. Yeni aşkın sancıları içinde Ted'i azgın bir şelaleden aşağıya kadar takip ederdim. O zamanlar

Dahlia'nın herhangi bir vahşı nehirden çok daha tehlikeli olabileceğini öğrendim. Roxy tesadüfen yarışmaya katıldığında Dahlia'ya şüpheyile yaklaşmaya çalışmışım. Ama yüzünde bugünkü gibi kendini beğenmiş bir ifadeyle bana Ted ve Roxy'nin lisedeyken nasıl atış şampiyonu olduklarını masumca hatırlatmıştı. Hodgekiss Lisesi'nin en şirin çifti seçildikleri zamanları.

Sarah kolumu çekti. "Hadi gel."

"Hayır." Sözcük fazla düşünmeden ağızımdan çıkıverdi.

Robert, Sarah'nın kocası ve benim bir yaştan az farkla ağabeyim, kafasını çevirdi. "Hayır mı?"

Ses tonu kapıya doğru ilerleyen Douglas ve Michael'ın dikkatini çekti. Sevimli bir oyuncak ayı ve bir pitbull kadar birbirlerine benzeyen ikizler bana doğru döndüler. Köpek Michael, sanki ona tokat atmışım gibi başını geriye çekti. "Dışarıda küçük bir çocuk var ve sen onu bulmaya yardım etmeyecek misin?"

Çok sayıda insan çoktan dışarı çıkmış olsa da, kapıda düşman gözlerle çivilenmiş gibi hissettiğim yeterince insan vardı.

Normalde en büyük kız kardeşim Louise'i gördüğüme sevinmezdim ama sesi kapalı kapı aralığını delip geçti ve dikkatimi dağıttığı için minnettar olmamı sağladı. "Burada karargâh kuracağız. Twyla cezveyi açık tutacak, benim de atıştırmalıklarım var. Öğlen de sandviçler tabii ki."

Akıntıya karşı güçlükle ilerliyor, Long Branch'tan ayrılanlar tarafından birçoğu toplanmış bir yemek servisi tepsi dolusu kek taşıyordu. Louise, hızlı çalışan yarım düzine Keebler elfinin gayretiyle pişirmişti ve yaklaşık iki katı elfin bir araya gelmesiyle oluşan boyut ve şekle sahipti. Tepsiyi bir masanın üzerine bıraktı ve geride durarak övgüleri bekledi.

Hiçbirimiz şey söylemeyince ellerini tepsiye doğru açtı. "Dahi, ha?"

Düzinelerce ikolatalı kekin üzerine eğildim. Kate Fox'a oy verin yazısı her bir kekin üzerine kırmızı renkte işlenmişti.

Yüzüne kendini tebrik eden bir sırıtış yayıldı. "Ben onlara Kate Cakes diyorum."

Michael bir kek kaptı ve ağzına attı. Louise patenli Jell-O gibi ona doğru hamle yaptı. "Bunlar seçmenler için."

Michael'ın cevabı kekin içinde boğuk bir şekilde geldi. "Seçim bitti. Kate kaybetti."

Louise'in nefesi kesildi. "Böyle söyleme. Şu anda durumun pek iyi görünmediğini biliyorum ama seçime daha on gün var ve hepimiz oraya gitmek için çaba gösterirsek Kate-"

Douglas başını salladı. "Ted arama kurtarmayı ayarladı ve Kate gitmeyi reddediyor."

Yanlış anlamış. "Reddetmiyorum. Gerek yok çünkü Dahlia-"

Louise'in gözleri şokla irileşti ve nefes alamadan ağzı açık kaldı. "Sen ne? Elbette onu arayacaksın. Bunu ne kadar iyi bir vatandaş olduğunuzu göstermek için yapmanız gerekmesi bile, başı dertte olan küçük bir çocuk olduğu için yapmak zorundasınız."

Tilkilerden oluşan küçük çemberimiz başıyla onayladı ve çoğu "Evet" ya da "Doğru" dedi.

O zamana kadar neredeyse herkes Uzun Dal'dan ayrılmıştı ve klanımız herkese karşı benimle mücadele etmek zorunda kalmıştı.

Dahlia'nın bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum. En azından bildiğimi sanıyordum. "Dahlia tüm bu olayı sahneledi." Ama ya yanılıyorsam?

Louise gözlerini devirdi. Douglas'ın ağzı belki de eğlenmek için yukarı doğru kıvrıldı. Diğer herkes çeşitli seviyelerde inançsızlık taşıyordu. Hepsi kocaman bir yığın gibi görünüyordu.

Sarah her zamanki açık sözlülüğüyle konuştu. "Dahlia'nın ipleri çekmeyi ve kuklaların dansını izlemeyi sevdiğini biliyoruz. Ve eğer sallanabilseydi

Ted'in yönündeki popülerlik, bunu yapardı. Ama gerçekten, bir çocuğu kullanmak mı? Hem de fırtına yaklaşırken?"

Robert başıyla onayladı. "Bu Dahlia için bile düşük bir rakam."

İçimdeki küçük şüphe kırıntısı beni rahatsız etse de kendimi savunmak zorundaydım. "Dahlia'nın manipölasyonlarının dibi yok."

Louise ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bu seçimi kaybetmeye mi çalışıyorsun? Seçilmene yardımcı olmak için yaptığımız onca şeyden sonra? Altı aydır durmadan fırıncılık yapıyorum. Çocuklar her yere afişler astı."

Alfa pitbull Michael da katıldı. "Ve sana Lion's Club'daki konuşma işini ayarladım."

Bunun bırakmadım. "Ted'i de davet etmişsin."

Michael omuz silkti. "Mecburdum. Ama en azından sen söyleyeceğini söyledin."

Oyuncak ayı Douglas araya girdi. "Ve sen Ted'den daha mantıklı konuştun."

"Ama erkek olmasının üstesinden gelecek kadar değil." Robert parmağındaki buzlanmayı yaladı. "Kayıp bir çocuk olmasa bile bu seçim çok yakın."

Sarah başını salladı. "Kazandığını söylediğimi biliyorum ama ben sadece sana güven vermeye çalışıyordum. Robert haklı. Şimdi yanlış bir hareket yapamazsın yoksa her şey biter."

Onlarla savaşmak boşunaydı ama ben kaybedilmiş davalara bayılırım. "Size söylüyorum, kayıp çocuk falan yok. Ethan'ın amcası benimle flört edemeyecek kadar üzgün değil, Tanrı aşkına. Herkes endişelenip aramaya çıktıktan sonra Ted mucizevi bir şekilde Ethan'ı kimsenin bakmayı akıl edemediği bir yerde bulacak. Kahraman o olacak."

Yüzlerinden anladığım kadarıyla inanç bir okyanus olsaydı, bana olan inançları bir yüksüğü bile doldurmazdı.

Michael konuştu, pitbull dişlerini geçirdi. "Belli ki kandırılıyorsun. Ama diyelim ki haklısın. Ama diyelim ki haklısın."

yoksa acı görürsün."

Douglas ikiziyle hiç aynı fikirde olmamıştı, şu an hariç. "Kaçınmaya çalıştığın şey buydu. O korkunç düğünde neden acı çekmek zorunda kaldığımızı."

"Kazanmak ya da kaybetmek umurumda değil." Tabii ki bu bir yalandı. "Ama Dahlia'nın oyununu oynamıyorum."

Tartışmalar, küfürler, suçluluk psikolojisi ve hatta çocukluktan kalma bazı isim takmalar fikrimi değiştiremedi. Onlara göre bebekliğimden beri baskın kişilik özelliğim olan mantıksız inatçılığımın duydukları kızgınlıkla, ellerini küçümseyici bir şekilde sallayarak, bir yerlerde rahatça oturup telefonunda oyun oynayan bir çocuğu kurtarmak için kapıyı çarpıp çıktılar.

Umuyordum.

Gitmelerini izledim, sonra barın arkasında dumanı tüten bir fincan kahve yudumlayan Twyla'ya döndüm. "Louise nerede? İkramlar konusunda size yardım edeceğini sanıyordum."

Twyla kupasının etrafında toplanmış, muhtemelen günlük akşamdan kalmalığıyla savaşıyordu. "Tahminimce, mantığı dinleyemeyecek kadar içine kapanmış birinin etrafında olmaya dayanamadı."

Son destekçime başvurdum. "Dahlia'yı bilirsin. Bu onun dolandırıcılığının ."

Twyla fincanını bardağın üzerine koydu. "O çocuğu dün gece burada gördüm. Eğer başının belada olma riski varsa, gidip onu bulmanız gerektiğini söyleyebilirim."

"Başındaki tek bela Ted'in annesi tarafından bozulmuş olması." Twyla topuğunun üzerinde döndü ve mutfığa doğru gözden kayboldu.

Kate Cakes ve ben loş barda oturmuş, buz gibi sabahın üzerinde bulutları izliyorduk. Bir rüzgâr pencereyi salladı ve ben ürperdim. Ethan'ın muzip yüzü benimle alay ediyordu. O, bu şekilde olmayı hak etmiyordu.

Bu şekilde kullanılmak. Tony, Ethan'ı bir bebek mıknatısı olarak kullandığında gücenmişim, tabii bana bebek denebilirse, ama bu ikiyeüzlülük daha da kötüydü.

Pencerenin dışındaki kış karanlığında, bir pikap otoyolda hızla . İç kaportası boyunca uzanan ve kaputu aydınlatan ışıklarla süslenmişti. Dahlia'nın kraliyet arabası, genellikle midemin korkuyla gerilmesine neden olan araç.

Ceketimi kaptım ve nereye gittiğini öğrenmeye kararlı bir şekilde kapıdan dışarı koştum.

Dahlia'yı takip etmek zor olabilirdi, çünkü sevgili 79 model Ranchero'm Elvis'i sürüyordum. Elvis'i ehliyet alacak yaşa gelmeden önce almıştım. Ted'in vurulduğu gece ezilen arka çamurluğunu onarmak için paramın yettiğinden fazlasını harcamıştım. O geceyle ilgili düzeltebildiğim tek şey buydu. Başarısız evliliğimden bu yana, Elvis hayatımdaki en derin ve en kalıcı aşktı.

Dahlia sis içinde doğuya yöneldi ve ben de otoyoldan güneye dönerek Frog Creek'e gideceğini tahmin ettim. Onu görme şansım olmadan döndüm ve çiftlik sapağına kadar olan beş millik yolu yavaş bir tempoyla kat ettim. Ted ve Roxy o sabah çiftlikten gelen toprak yoldan gitmiş olmalıydı ama nemli kumda fazladan izler olabilirdi.

Dahlia'nın hile yaptığını *biliyordum*. Kendini beğenmiş yüzü ve kurnazlığı İlgüdülerim, kenarın onu ele vermediğini söylüyordu. Ama bu, iz sürme becerilerimin beni doğru yere getirdiği anlamına gelmiyordu. Dahlia Frog Creek'te olsa bile bu Ethan'ın burada olduğu ya da Sevgili Dahlia'dan bir itiraf alacağım anlamına gelmiyordu.

Başka neyim vardı ki? Long Branch'ta takılıp ailem ve düşmanlarım tarafından nefret edilmek mi? Anne ve babama dönüp surat mı asacaktım? Elbette, araştırmaya katılabilir, hareketlere devam edebilir ve belki de seçimi kurtarabilirdim, ama Ted Ethan'ı ürettiğinde, güvenli

kahraman olacak ve oylar onun lehine yığılacaktı.

Dişlerimi sıkarak Elvis'i şeride çektim ve eski evime giden tanıdık yola doğru .

Elvis ve ben bu yolu o kadar çok kat etmiştik ki muhtemelen direksiyonu ona bırakabilirdim. Her tepe yüreğimi burkuyor, kırmızılar ve altınlar, koyu kahverengiler ve sonbahar çimenlerinin soluk yeşili sabahın nemli grisinde ortaya çıkıyordu. Çok fazla ağacımız ya da canlı yapraklar getiren hava koşullarımız yoktu ama sonbahar kırlara işleyen özel bir güzellik getiriyordu. İstemiyordum ama boğazımı tıkayan bir özlemle Frog Creek'i özlüyordum.

Son tepeyi aşp Ted ve Roxy'nin şu anda mutluluğu paylaştıkları çiftlik evine ve karargâha doğru ilerledim. Dahlia'nın gösterişli pikabı ön tarafta rölantide çalışıyordu. Elvis'i şeridin aşağısına doğru sürdüm ve burun getirdim. Daha fazla kilometre yapmıştı, parlak ve yeni değildi, beygir gücü, dört tekerlekten çekiş sistemi ya da ısıtmalı koltukları yoktu ama Elvis'in tarzı ve Dahlia'nın aracının asla ulaşamayacağı bir kalitesi vardı.

O ahşap verandanın basamaklarını çıkıp kapının önünde durmak ve uzanıp tokmağı çevirememek, içeri girememek ve evde olamamak çok garipti. Tereddüt ettim, kapıyı mı çalmalıydım yoksa vurmali mıydım ya da sadece kapıyı açıp eşikten seslenmeli miydım emin değildim. Bir şey yapmak yerine, kapıdaki pencereden içeri baktım ve oturma odası ile yemek odasından mutfağın sıcak ışığına kadar her yere baktım. Çiftlik evinin av tüfeği kulübesi gibi bir düzeni vardı. Dahlia elinde bir kahve fincanıyla mutfaktaki açıklığın önünden geçti. Güldü ve bir şeyler söyledi.

Roxy'nin evde olmasını beklemiyordum. İlişkilerini öğrendiğim gece Bar J'de vurulduğundan beri kaldığı yerde, Ted'in yanında olacağını düşünmüştüm.

Hay aksi. O geçmişin burada bir önemi yoktu. Ciğerlerime dolan soğuk havayla birlikte elimin topuğunu iki kez kapıya vurdum ve tokmağı çevirdim. Hissettiğim ya da hissetmediğim her türlü duyguyu kendime saklayarak sesimi evin içinde dolaşacak şekilde yükselttim. "Merhaba."

Dahlia sarsıldı, bacağına kahve döküldü. Dehşete kapılmış bir ifadeyle bana baktı, ağzı bir karış açıktı.

Roxy mutfak köşesinden kafasını uzattı, şaşkınlık, kafa karışıklığı ve sevinç gibi bir şey her yerinde parlıyordu. "Kate mi? Aman Tanrım, Kate!"

Mutfaktan fırladı ve kolumdan tutarak oturma odasına çekti ve kapıyı arkamdan kapattı. "Burada ne işin var? Yani, geldiğine çok sevindim. Kapımızın sana her zaman açık olduğunu hissetmeni istiyorum. Burası uzun zamandır senin evindi ve sırf-"

Aklımı Dahlia'da tutmaya çalıştım ve Roxy'nin beni dinlemeden ağda yapmasına izin verdim ama bir parçam odanın çoğunun orada yaşadığım zamanki gibi görünmesine rağmen, yeni sanat eserlerinin duvarları süslediğini ve kanepe yastıklarının, birkaç sehpanın ve yeni lambaların her yeri daha ev gibi yaptığını fark etti. Bu acıttı.

Roxy hiç nefes almadı mı? "-Ted'e eve geldiğimi söyle. Louise'e yardım ettiğimi sanıyor ama açıkçası düğün ve resepsiyon yüzünden o kadar yorgunum ki biraz kestirip daha önce dönerim diye düşündüm-"

Dahlia ağzını kapattı ve ateşteki bir dağlama demiri gibi ısınmadan önce sadece bir saniye tereddüt etti. Elindeki kahve fincanını girişin kenarına gizlenmiş tezgâha çarptı ve bana doğru yürüdü. "Tanrı aşkına burada ne işin var?"

Roxy'nin konuşması .

Kendimi dengeledim ve Dahlia'yla . "Ethan nerede?"

Dahlia'nın küçümseyici kahkahası beni onun masumiyetine ikna etmedi. "Sen neden bahsediyorsun? Ethan kim?"

Roxy Dahlia'ya doğru eğildi. " değil. Kate'in buraya gelmesine aldırmiyorum. Arkadaş olmamızın zamanı geldi. Ted hep bir şans verirsek birbirimizden gerçekten hoşlanacağımızı söylerdi."

Dahlia'ya baktım. "Bir fırtına yaklaşıyor ve dışarıda arama yapan onca insanın buna katlanmasına gerek yok. Oyunu durduralım ve çocuğu geri alalım."

Dahlia kolunu öyle bir güçle savurdu ki kolunun yuvasından fırlamamış olması şaşırtıcıydı. "Deb'in torunu dışarıda bir yerlerde. Neden onu aramıyorsun?"

Roxy'nin donuk yüz ifadesinde bir ışık yandı. "Bu doğru. Aramaya yardım etmelisin."

Eğer küçümseme bir ok olsaydı, de boynuna saplardım. "Sen de mi işin içindesin? Ted ne yaptığınızı biliyor mu?"

Şak. Roxy'nin ifadesindeki ampul söndü. "Neyin içinde?"

Dahlia'ya doğru ilerledim. "Bu fiyaskoyu senin planladığını söyleyeceğim. Deb'in bildiğini sanmıyorum çünkü içtenlikle üzgün görünüyordu."

Bir çocuğa yalan söylemeyi ve manipölasyon yapmayı öğretmenin yanı sıra, Dahlia en iyi arkadaşlarından birini gereksiz yere travmatize etmişti. Ne kız ama. "Dondurucu yağmur başlıyor. Bu da tehlikeli yollar ve dışarıda bir sürü iyi insan demek. Ethan'ı getir. Seni ya da Ted'i ifşa etmeyeceğime söz veriyorum."

Dahlia çenesini kaldırdı ve imparatorluk burnunun altından bana baktı. "Bütün bu kavgayı adaylığını koyduğunda sen başlattın."

Dahlia'dan birkaç santim daha kısa olan pozisyonumdan, yumruğumu burnuna çarptırıp yüzüne sıçratmak istiyordum. Ama boks yeteneğim yoktu ve daha önce hiç yumruk atmamıştım.

Çocukken ablamın diş tellerine parmaklarımı sürttüğümünden beri herkes.

Dahlia gitmemi istedi, böylece Ethan'ı alıp Ted'in onu bulacağından emin olduğu yere götürebilecekti. Ethan karargâhta değildi, yoksa Roxy'nin bundan haberi olurdu. Bir rüzgâr bahçedeki beyaz çamı savurdu ve kalbim kaburgalarımın çarparak kafamda tıkırdadı. "Onu eski Mackleprang arazisindeki hat kulübesine koydun, değil mi?"

Dahlia kekeledi. "Mackleprang? Ne? Baraka mı? Sen delisin."

Ona doğru ve kolunu tutup salladım. "Yaptın, değil mi?" Bir başka rüzgâr, köprü ayağına çarpmış bir on sekiz tekerlekli araç gibi evin yan tarafına çarptı.

Gözlerini kocaman açmış, belki de hayalini kurduğum o yumruğu atacağımdan korkan Dahlia sessiz kaldı.

Görünüşe göre tahmin ettiğim kadar aptal olmayan Roxy her şeyi bir araya getirdi. "Ethan kulübedeyse bir şey olmaz. Ted ve ben birkaç gün önce oradaydık ve ısıtıcı harika çalışıyor. Biraz tozlu ama bir çocuk buna aldırılmaz."

Dahlia hâlâ konuşmuyordu. Ted'le ara sıra o kulübeyi nasıl kullandığımızı hatırlayınca, Ted ve Roxy'nin orada ne yaptığını bilmek istemedim. Hâlâ Dahlia'nın kolunu tutuyordum ve sıktım. "Geçen yıl bir fırtınada bacanın çökmesi ve tamir etmeye fırsat bulamamam dışında. Isıtıcıyı çalıştırdığınızda çıkan bir rüzgâr dumanı evin içine geri gönderiyordu. Ethan boğulabilirdi."

"Ah." Ağzı sessizlik içinde çalıştı. Sonunda Dahlia sesini buldu. "Hayır." Çok değil ama yeterliydi.

Döndüm ve kapıya doğru koştum, verandayı geçip Dahlia'nın dört çeker arabasına yöneldim. Ayak sesleri arkamdaki ahşap basamaklara çarptı ve ben pikabı vitesine takmadan önce Roxy kendini yolcu koltuğuna attı.

Biz içerideyken nem yüklü bulutlar vadiye inmiş ve n camda yağmurla buzun karışımı toplanmıştı. Buz cy çalıştırdım ve Roxy'nin n koltukta oturmasına biraz sinirlenerek Elvis'ten uzaklaştı. "Ne yapıyorsun sen?"

Sıcaklık kontrollerini maksimum ısı sağlayacak şekilde ayarladı. "Yardıma ya da başka bir şeye ihtiyacın olabilir."

Yoldaki engebeli yerlerden geçerken direksiyonu kırdım ve onu kapıya çarptım. "Palton bile yok."

Roxy dizlerinin üzerine kt ve ince Korint derisi koltuğun arkasını karıştırdı. Muzaffer bir edayla, krk astarlı kapşonu olan siyah bir palto çıkardı. "Dahlia acil durumlar için her zaman yedek bir palto bulundurur."

Çoğu Sandhillers'ın acil durum teçhizatı, çöplükten bir adım ötedeki kullanılmış dış giysilerden oluşuyordu. Roxy kollarını yepyeni bir montun içine soktu ve fermuarını çekerek şaheser göğüs dekoltesini örttü, bu işi ciddiye aldığının açık bir göstergesiydi. "Ayrıca, Dahlia'dan uzaklaşmam gerekiyordu, böylece yaptıklarını sindirebilirdim."

akıllı yolda hızla ilerlerken taşlar pikabın alt tarafına çarptı. Roxy'nin düşürdüğü külçe hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. O ve Dahlia'nın tek bir akılla düşündüklerini, kalplerinin Ted'e olan hayranlıklarıyla aynı ritimde attığını anladım. Bir otogarı geçtikten sonra iki şeritli patika yoldan sağa döndüm.

Roxy kapının üstündeki "oh olsun" ubuğunu kavradı. "Petrol şeridine gidip o taraftan girersen daha hızlı olur."

Sanki Roxy Frog Creek'i benden daha iyi gibi. "Daha yumuşak olması daha hızlı olduğu anlamına gelmez. En iyisi kestirme." Vay be. "Telefonun yanında mı?"

Destek için diğer elini n panele dayadı. "Hayır." Bana döndü. "Sen istiyor musun?"

"Elvis'in içinde."

Yağmur yerini ön cama çarpan buz taneciklerine bıraktı. Gökyüzü daha da alçalmış, her şeyi gri bir örtüyle donuklaştırmıştı. Rüzgâr kamyoneti sallıyor, Ethan'ın dumanla dolu bir kabinde bayılmış ya da daha kötü durumda olabileceğini sürekli hatırlatıyordu.

Direksiyonla mücadele ettim, lastikleri çukurlarda tuttum ve cesaret edebildiğim kadar gaz verdim. "Sen ve Ted'in bununla bir ilgisi yok mu?"

Sesi çatallaştı, abartılı duygular onun süper gücüydü. "Teddy'nin çocukları sevdiğini biliyorsun. Kırık bacayı o da düşünürdü. O kadar akıllıdır ki." Burnunu çekti. "Senin gibi."

"Kendi evin hakkında bir şey biliyor olsaydın, bacayı da bilirdin." İnançsızlığım içime işledi ve direksiyona vurdum. "Dahlia böyle bir numara çekerken ne düşünüyordu?"

Roxy, yoldaki bir boğa çukuruna çarptığımda homurdandı. "Dahlia'yı seviyorum, gerçekten."

Bunu izleyen bir *ama* vardı ve Dahlia'nın entrikalarına katlanmak zorunda kaldığım onca yıl için biraz haklılık hissettim.

Roxy hayranlıkla iç çekti. "Bunu Ted'e olan sevgisinden dolayı yaptığını biliyorum. Umarım ben de çocuklarım olduğunda onlar için böyle bir kaplan sevgisine sahip olurum."

Tüm bunların altında Roxy'nin iyi bir insan olduğuna dair umutlarımın artmasına izin vermiştim. Ne zaman öğrenecektim?

Dahlia'nın Flashmobil'ini otlakta güreştirdim, sadece Roxy'nin kapıları açmak için koşmasını sağlayacak kadar durdum.

Buz taneleri yerini sulu kar yağışına bıraktı, sulu ve soğuk, ön cama çarpıyor ve tepelere her zaman hoş karşılanan nemi getiriyordu. Bulutlar sis diyebileceğim kadar alçaldı. Çimenlerin kırmızısını ortaya çıkardı.

Jüpiter'in etrafında dönen bir ay kadar uzun sürmüş gibi görünse de, sonunda saman çayırının karşısındaki hat kulübesini gördük.

Sandhills eskiden Kızılderililere, kanun kaçaklarına ve Montana'dan Teksas'a uzanan destansı yolculuklarda kaybolan başıboş sığırlara ev sahipliği yapardı. Daha sonra birkaç cesur ya da çaresiz insan çiftlik kurmayı denedi. Mackleprang'lar hakkında pek bir şey bilmesem de, babam çocukken hepsi çoktan gitmişti, kayıp umutları ve hayalleri yüksek bir tepenin batı kenarı boyunca yuvalanmıştı. Pamuk ağaçları ve ölmekte olan karaağaçlar iki odalı bir evi gölgeliyordu.

Ted'in ailesi, kullanılmış bir soba ve ısıtıcı, ikinci el mobilyalar eklemiş ve ihtiyaç duyduklarında kiralık bir adamı veya yazlık saman yardımcısını barındırmak için asgari bakım sağlamıştı. Zaman zaman burayı geyik avcılarına kiralamışlar ama çoğunlukla boş kalmıştı.

Eve doğru kükredim. Dağın bahçe bu yıl hiç biçilmemişti ve çevreleyen çayırdan sadece biraz daha evcil görünüyordu. İzler doğudaki toprak yol boyunca uzanıyordu ve petrol şeridi tepenin hemen üzerindeydi. Şerit otoyola doğru zaglar çizerek ilerliyordu.

Roxy ve ben dışarı atlayıp koşmaya başladık. O eve daha yakındı ve ön kapıya ilk ulaşan o oldu. O içeri daldı, ben de arkasından. İkimiz de "Ethan!" diye bağırdık.

Seslerimiz bize geri döndü. Ethan'ın evde olmadığını anlamam iki saniye sürdü. Havanın ne kadar zehirli koktuğunu fark etmemiz de iki saniye daha sürdü.

Roxy'ye bağırdım, "Pencereyi aç!"

Duvara bağlı ısıtma ünitesi mutfak ile oturma odası arasındaki ayırt edici işaretti. Ona doğru daldım ve kapattım.

Roxy ve ben evin ortasında durduk, soğuk hava sıkışık alanda ilerliyordu. "Şimdi ne olacak?"

Ahır paltomun fermuarını çektim ve cebinden şapkamı çıkardım. "Ethan'ı bul."

Roxy kasabaya gelirken giydiği süslü kovboy çizmelerine baktı ama bir şey söylemedi. Kapüşonunu yukarı çekti, ellerini Dahlia'nın paltosunun ceplerine soktu ve benden önce kapıdan çıktı. Kar yağışı devam ediyordu. Belki sis bizi bir ya da iki derece kurtarmıştı ama sıcaklık muhtemelen otuz civarında seyrediyordu. Ethan ne zamandır bu havada dışarıdaydı? Açık hava av kıyafetlerini giymiş miydi? Kemiklerinde et olmayan küçük bir adamın hipotermiye yenik ne kadar sürer?

Ethan'ın büyük kahverengi gözleri, ipeksi saçları, sevimli sırıtışı.
?

Roxy soğuğa göğüs germeye istekli olsa da, benim yalıtımlı tulumlarım ve yürüyüş botlarım vardı, dışarıda vakit geçirmek için daha uygundular. "Sen pikabı al ve tepeye doğru sür. Belki onu oradan görebilirsin."

Kamyona doğru koştu. "Gördün mü? Demek istediğim buydu. Ted'in bu sabah Long Branch'ta olduğu gibisin. Düşünüyorsun, bir plan yapıyorsun."

Ted'in sebepsiz yere bir sürü insanı fırtınaya göndermesi dışında. Ethan'ı bulmak için sadece ben ve Roxy kalmıştık. Doğuya, petrol şeridine doğru giden patika yolu takip ederek tırısla yola çıktım. Bir çocuğun gidebileceği en kolay yol gibi görünüyordu. Sis içinde bağırdım, sesim çayırılık zemine düşüyordu.

Hareket eden bir şey görmek için kendimi zorladım. Sürekli bağırışlar boğazımı tırmalıyordu. Birkaç adım koştum. Durdum. Dinledim. Tekrar başladım. Arkamdaki çakıllı yolda eski lastik izleri vardı ama benim ayak izlerimden eser yoktu. Ethan bu yoldan geldiyse kanıt bırakmış olamazdı.

Tek ses pikabın gürültüsüydü. Bu havada kuşlar bile dışarıda olmak istemiyordu. Yol tepenin etrafında geniş bir yay çiziyor ve yaklaşık iki mil sonra petrol şeridine bağlanıyordu.

Ya Ethan yola çıkmasaydı? Ya otlakta dolaşıyaydı? Düzinelerce sığır patikasından birine girseydi? Onu bulmanın olağan yolu, Grand County'nin eski topraklarından Chester McManus'u Cessna'sına bindirip tepelerde uçurmaktı. Ama bu havada kimse yukarı çıkmıyordu.

Daha çok koştum, daha yüksek sesle bağırdım. Ethan'ın kırdaki kıvrılmış, o harika gözleri sonsuza dek kapalı, o sevimli gülümsemesi dudaklarından bir daha hiç kalkmayan görüntüsü beni daha teşvik etti.

Ethan'dan hiçbir iz bulamayınca petrol şeridine geldim. Mackleprang'ların evine giden sapak, kuzey ve güneydeki iki tepenin arasındaki çukurda yer alıyordu. Tereddüt ettim. Sis yüzünden yönünü şaşırarak Ethan güneye döner miydi? Kuzeyin kasabaya giden yol olduğunu biliyor muydu?

Erimiş sulu kar tulumumu ıslattı. Terden ıslanan çoraplarımı ayaklarımı üşütüyordu. Ethan ne tür bir koruma giyiyordu?

Uzaklardan Dahlia'nın pikabının gürültüsü Roxy yanıma yanaşır camı indirene kadar arttı. Taksinin sıcaklığı yanaklarımı şişirdi. Ethan'ı bu soğuktan kurtarıp o rahatlığa kavuşturmam gerekiyordu. "Bir şey var mı?" Roxy'ye sordum.

Başını salladı ve talimatları bekledi.

Başımın güneyi işaret ettim. "Şu git. Kornaya bas ve onu . Ben kuzeye gideceğim." Cam açıldı ama eldivenli avucumu camın kapattım. "Beş milden fazla gitmene gerek yok. Bundan daha uzağa gitmiş olamaz." Arabayla uzaklaşmasını izlemedim.

Tek şeritli yolda ince bir sulu kar tabakası birikmişti ama bir ayak izini tutacak kadar katı değildi. Neden telefon getirmemiştik? Biri yoldan gelip onu almış olabilirdi. Şu anda Long Branch'a dönmüş, sıcak çikolata ve Kate Cake'in tadını çıkarıyor olabilirdi. Ted'i arayıp aramayı yeniden yönlendirebilirdim. Ethan'ı bulmadan önce Roxy bana geri dönerse, çiftliğe geri dönmesini ve onu söyler.

Yolda sabit bir tempoda ilerlerken ve her nefes alışımında adını haykırırken, kendimi yenilmiş hissederek dinlemek için giderek daha seyrek duruyordum. Bir sonraki planım neydi? "Ethan!" Nefes almak için ellerimi dizlerimin üzerine koydum.

Beynim algılayamadan kulaklarım dikildi. O... muydu? "Ethan!" Tekrar bağırdım ama sesim teneke bir bardağın içindeki çakıl taşları gibi çıkıyordu. Ayaklarımı kaldırdım ve tiz bir yanıt duyduğuma inanarak dümdüz koştum. Tekrar durdum. Bağırdım, dinledim.

"Buradayım!" Bu sefer daha yakın.

Cesaretlenerek bir tepeye doğru koştum. Yolun sağ tarafında yalnız bir karaağaç büyüyordu. Bu aptal ağacı her zaman sevmişimdir, şansını zorladığını bilirdim. Rastgele bir kuş, arada sırada biraz nemin biriktiği ve belki de yeraltı suyunun yüzeye yakın yükseldiği alçak bir noktaya rastgele bir tohum bıraktı. Tohum filizlendi ve var olmak için savaştı.

Bu ağacı şimdi daha da çok seviyordum. Burası Ethan'ın haftalar önce, muhtemelen bir çiftçinin kamyonetinin kasasından fırlamış, elli kiloluk sığır yeminden boşalmış iki ıslak kâğıt çuvalı sürüklediği yerd. Onları dalların arasına yerleştirmiş ve kalesinin kenarlarını birbirine çarpan otlarla inşa etmişti. Kuru olmasa da, açıkta olmaktan daha kuruydu ve muhtemelen rüzgârdan uzakta çok daha sıcaktı ve azıcık vücut ısınısını hapsediyordu.

Ethan beni görünce ayağa fırladı. "Bu !"

İsteyip istemediğini görmek için beklemeden kollarımı ona doladım ve bir anne ayısı gibi sarıldım. "İyi misin?"

Omuzlarını bırakmak istemeyerek onu muayene için geride tuttum. Tam kamuflaj tulumu ve ekstra bir ceket giymişti. Kulak kapakları kapalı bir Elmer Fudd şapkası vücut ısınısını koruyor ve eldivenler parmaklarını koruyordu. Sağlam botlar donmasını engelleyen takımını tamamlıyordu. Yine de perişan halde olmalıydı. Ben de .

Ethan'ın anlamlı gözlerinde endişe okunuyordu. "Tony Amca yaşlı bir kadın beni almaya gelene kadar orada kalmamı söyledi ama telefonum bozuldu ve içerisi çok dumanlıydı. Belki kasabaya yürüyerek dönebilirim diye düşündüm."

Kolumu omzuna doladım. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Şüpheli davrandı. "Başım belada değil mi?"

"Hayır." Titreyen bedenini kendime doğru çektim. "Yolculuğumuz birazdan başlayacak. Sen farkına bile varmadan seni ısıtacak ve kuru giysiler giydireceğiz."

Ağacı işaret etti. "Barınağımı gördün mü? Bunu izcilikte öğrenmiştim. Gerçekten yardımcı oldu."

Büyük bir duygu yumağı boğazımı temizlemek için sertçe yutkunmama neden oldu. "Sen harikasin."

Sırıttı ve şişindi. "Sanırım Tony Amca bunu şerife falan söylememe izin verecek. Kurtarıldığım için mutluyum gibi davranmak ve hatta ağlamak dışında bir şey söylemem gerekse de. Ama ağlamayacağım çünkü, merhaba, ben on yaşındayım."

Yaklaşan bir aracın sesi bizi durdurdu. Roxy'yi güneyden bekliyordum ama bu kuzeyden geliyordu. Motorunun eşsiz mırıltısını tanımak için ızgarasının elli metre ilerideki sisin içinden çıktığını görmeme yoktu. Elvis kurtarmaya geldi. Dahlia tarafından kullanılmak zorunda olması çok kötü.

Ethan ıslık çaldı. "Su-tatlı."

Onu daha da çok sevdim. "Elvis'le tanış, benim tek gerçek aşkımdır." Ethan şaşkın gözlerini bana çevirdi. "Bu senin araban mı?"

Dahlia'nın durmasını bekledik. Elvis'in kapısını açtı ve dışarı . "Oh, Tanrı'ya şükür. İyi misin?"

Ethan'ı yolcu koltuğuna oturttum. "Hayır, teşekkürler." Onu sakinleştirdim ve sürücü tarafına doğru ilerledim. Arabaya çarptım.

Dahlia, yola yapışmış gibiydi.

Sesi gergindi, biraz da titriyordu. "Ethan'ı aramızdaki konsola koyabiliriz."

Ona küçümseyen bir bakış attım, ayağım arabanın içinde, elim kapının üzerindeydi. "Çiftliğe sadece yedi ya da daha fazla mil var."

Sanki ona ölüm cezası vermişim gibi bakıyordu. "Ama bunun için giyinmedim. Şapkam ya da botlarım yok."

"Hızlı yürü, iyi olacaksın." Roxy, Dahlia'nın ilk titremesinden önce yanında olacaktı ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Elvis'e atladım, harareti yükselttim, yolda üç nokta dönüşü yaptım ve şehre doğru yola çıktım.

Dönüş yolunda Ethan bana planı anlattı. Tony, Ethan'ın babasına eşek şakası yaptıklarını söyledi. Adam iki yıldır nafakasını ödememiş ve Ethan'ı son doğum gününde bile aramamıştı. Ethan kaybolursa babasının onu ne kadar çok sevdiğini anlayabileceğini düşünmüş.

Tony, seni aşâğılık herif. Bir çocuğa manipüle etmeyi ve yalan söylemeyi öğretmek. Değil

Babası cevap vermezse Ethan'ı yıkıma sürüklemekten bahsediyordum. Dahlia ve Tony'yi bir çuvala doldurup bir kayaya bağlamak ve onları Orta Loup'a atmak istedim. Tabii ki, nehir durabilecekleri kadar sığdı. Ama bu onları çok korkuturdu.

Petrol şeridinden Hodgekiss'e giden otoyola dönmeden önce Dahlia'nın Barbie kamyoneti arkamızdaki bir tepeden fırladı. Roxy farlarını yakarak bana kenara çekmem için pek de ince olmayan bir çağrı yaptı. Ben devam ettim.

Derslerin asla işe yaramadığını bilsem de yine de denemek zorundaydım. Ethan'ı bir daha görme ihtimalim yoktu, bu yüzden elimdeki tek şansı kullandım. "Babanın seninle daha fazla ilgilenmemesi kötü olmalı.

Ama annen seni seviyor. Ve seni önemseyen bir amcan var." Bu son cümle beni utandırdı.

Ethan Tony'den bahsedilince pek de heyecanlanmamış görünüyordu. "Sanırım."

Bu en önemli gerçeği yavaşça ve net bir şekilde söyledim, hatırlamasını sağlayacak kadar kafasına girmesini umuyordum. "Bir başkasını olması gereken kişi olmaya zorlayamazsın. Kontrol edebileceğiniz tek şey kendiniz ve nasıl tepki vereceğinizdir."

Kucağındaki eldivenli ellerine baktı.

Kelimeleri dinledim. *İyi tavsiye, Katie.*

Nazikçe konuştum çünkü suçluluk ağır bir sopadır. "Sadece babanın seninle ilgilenmesini istediğini biliyorum ama pek çok iyi insan soğukta, tepelerde senin için endişelenerek arama yapıyor. Bu hiç adil değil."

Başını kaldırıp bana baktı, o tatlı gözlerinde yaşlar birikmişti. "Hiç düşünmemiştim."

Kamuflajlı bacağını okşadım. "Biliyorum." Tony'nin nasıl düşünmesi gerektiği, tüm bu fiyaskonun Dahlia'nın suçu olduğu ve Ethan'ın sadece bir piyon olduğu hakkında söylenip duruyordum. Bunların hepsi doğrudu. Ama Ethan'ın suçu başkasına atmadan kendi payına düşeni kabul etmesi gerekiyordu.

Küçük bir fare sesiyle ciyaktı, "Ne yapacaksın?"

"Long Branch'a vardığımızda odana çıkacaksın ve ısınmak için sıcak bir duş alacaksın. Ben de amcanı ve arama ekibini arayıp iyi olduğunu söyleyeceğim."

Yüzü kızardı. "Beni insanlarla konuşturmayın. Lütfen. Lütfen."

Kalbimden bir parça koptu. "Hayır. Tony'ye bir avans vereceğim, böylece kasabaya ilk o varacak, seni alacak ve diğerleri dönmeden Omaha'ya doğru yola çıkacaksın."

Başını eğdi ve on yaşında olmasına rağmen gözyaşları bacağına döküldü. "Teşekkürler" diye fısıldadı.

Ethan'ın bana verdiği numarayı aradım. Hiç şaşırmadım, Tony Ethan'ı bulduğum için pek heyecanlanmışa benzemiyordu. Tony, Ted'le konuşup herkesi kasabaya göndereceğine dair bana güvence verdi.

Long Branch'ın önünde durduk ve Ethan, Elvis'ten üst kattaki otel odalarına açılan dış kapıya doğru ateş etti. Ben de bara yöneldim.

Long Branch boştu ve ürpertimi gidermek için pek bir şey yapmadı. Twyla muhtemelen mutfakta arayıcılar için hazırlık yapıyordu. Louise toplanıyor, pişiriyor ve yönetiyor olmalıydı. Kate Cakes kutusu beni karşıladı ve Roxy ile Dahlia içeri daldığı anda bir tane kaptım.

Ben barın arkasına doğru ilerlerken Roxy içeri girdi. "Herkes içeri girmeden önce bu konuyu konuşmalıyız."

Telefonum çaldı ve onu susturmak için parmağımı kaldırdım. "Merhaba Ted."

Roxy bana el salladı, gözleri kocaman ve telaşlıydı. Ona sırtımı döndüm.

Ted'in sesi Tony'den çok daha . "Onu buldun mu? Long Branch'ta mı?" Hat boyunca rahatlama rüzgârları esiyordu ve ben Yalancı, Hilekâr, Haşlanmış Şalgam Oğlu Ted ile Cesur, Şefkatli Şerif Ted'in savaşı fikirleriyle boğuşuyordum.

Konuşmamız kısa sürdü ve Roxy'nin endişeli gevezeliği başlamadan önce telefonum cebime ulaşmadı. "Düşünüyordum da, Ethan'ın buraya geldiğini söylemeliyiz. Kaybolmuş ve kasabaya kadar yürümüş."

Twyla, geri dönen arayıcılar için kalın kahve fincanlarını barın , yalıtılmış kahve sürahilerinin yanına yığmıştı. Bir tanesini doldurdum.

Roxy hızlıca konuştu. "Yemeklere yardım etmek ve telefonlara bakmak için geride kaldığını söyleyebilirsin. Ethan'a hikâyesini desteklemesi için yardım edeceğiz."

Dahlia tüm heybetiyle odanın ortasında durmuş, sanki vakur bir şekilde cezasını çekmeyi bekliyordu.

Savunma avukatı Roxy davayı savundu. "Tamam. Onu bulduğunuzu söyleyebilirsiniz. Kampanyanız için iyi olur, değil mi? Ailenin evinin arkasında bir yer hatırladın ve oraya gidip onu buldun."

Kahve doldurdum. "Ethan'ın yalan söylemesine izin vermeyeceğim."

Roxy hayal kırıklığıyla ayağını yere vurdu ama itiraz etmedi.

Bir fincan daha aldım. "Neden gerçeği söylemeyeyim ki? Dahlia'nın bu sirki sahneleyerek seçimleri etkilemeye çalıştığını."

Roxy kahvesini doldurmak için yaptığım jest karşısında başını salladı. "Bunun kimseye faydası olmaz. Ted'in bundan haberi yoktu. Buna asla izin vermeyeceğini biliyorsun. Dahlia'nın yaptığı şey yüzünden onu cezalandırmak adil olmaz."

Fincanı Dahlia'ya uzattım. "Kahve?"

Dudakları düzleşti ve burun delikleri açıldı.

Roxy bir fincan aldı ve doldurmam için bana uzattı. "Bu şekilde kazanmak istemezsin. Adil bir dövüşü tercih edersin."

Fincanını doldurdum. "Onurlu bir siyasi kampanya mı? Bu hiç Amerikanvari değil."

Roxy kıkırdadı ve kahvesini kusmamak için elini ağzına götürdü. "Çok komiksin. Ted'in sana neden aşık olduğunu anlıyorum."

Dahlia bile Roxy'nin bilgisizliği karşısında gözlerini kapadı.

Cam kapı çarparak açıldı. Yedi yaşında iki kovboy, her birinin bir elinde ip, diğerinde bir çuval hamburger ekmeğiyle içeri daldı. Louise hemen peşlerinden içeri daldı. "Mose. Zeke. Şu çörekleri masanın üzerine koy. Ortalığı dağıtma."

Dahlia sanki ikizlerden zarar görmekten korkuyormuş gibi kendini yukarı çekti. Roxy yüzünü bana doğru çevirdi, açıkça bana yalvarıyordu.

Louise'in dikkati Dahlia'dan Roxy'ye, oradan da bana kaydı. Elleri iki galonluk bir Tupperware patates salatası kabı, kapalı bir kek tepsisi ve meşhur jöle kalıbıyla dolu olan Louise sırtmaya başladı. "Sarah aradı. Onu bulmuşsun! Bu harika bir şey. Daha fazla Kate Cakes getirdim. Herkes kutlama yapacak."

Dahlia ve Roxy'nin kıpırdamadığını fark etmeden yemeği masaya bıraktı. "Bana her şeyi anlat."

Twyla ağzında yanmayan sigarasıyla mutfaktan çıktı. "Evet. Anlat bize."

Roxy zorlukla yutkundu. Dahlia odanın öbür ucundan burnunun ucuyla bana bakmayı başardı.

Louise'in arkasındaki pencereden Tony otelin kapısına doğru hücum etti.

Kate Cake'ten bir ısırık aldım. Ağzım dolu bir şekilde mırıldandım, "Bunlar mükemmel."

Louise en sinirli haliyle ofladı. "Şımarıklık yapma."

İkizler Dahlia'nın etrafında dönerek iplerini salladılar ve kovboy tarzında kükrediler. Dahlia büyük bir tiksintiyle kollarını kavuşturdu.

Roxy bana eski boksörüm Boomer'ı ve gözlerinin gücüyle sandviçimi ona yedirmem için beni nasıl zorladığını hatırlattı.

Keki kahve ile yıkadım. "Düşündükten sonra bir çocuğun bir yer aklıma geldi. Ama Ethan orada değildi. Biraz aradım ve onu kendi yaptığı bir barınakta buldum. Becerikli çocuk." Roxy 120 psi havayı serbest bıraktı ve bir bar taburesine düştü. Dahlia'nın omuzları kulaklarından aşağıya düştü, yine de üstünlüğünü korudu. yüz ifadesi.

Louise'in eğik başı ve onaylamayan ifadesi bana ne kadar inanmadığını haykırıyordu.

Tony elinde iki spor çantasıyla pencerenin dışında belirdi. Siyah bir SUV'un arka koltuğunu açtı ve onları içine attı. Mavi kot pantolon ve kapüşonlu Ethan da peşinden gitti.

"Küçük adam nerede?" Louise sordu.

Cipin egzozu gri havaya püskürüyordu. Ethan'ı gerçekten tanı mıyordum ama onu uzun süre özleyebileceğimi düşündüm. "Oldukça yorgundu, bu yüzden amcası onu yükledi ve eve doğru yola çıktılar."

Cipin yolcu kapısı açıldı ve Ethan yuvarlanarak dışarı çıktı. Long Branch'ın kapısına doğru koştu ve ben de barın etrafından dolandım. Cam kapıyı iterek açtığında onu karşıladım. Kucağıma doğru süzüldü.

Beni kısa bir süre sıktı ve ben de onun ipeksi saçlarına "Uslu dur" diye fısıldadım.

Başka bir şey söylemeden, hızla dışarı çıktı. Cipe atladı, kapıyı çarptı ve uzaklaştılar.

İlk arama ekibi heyecanlı bağırışlarla kapıdan içeri daldı. Roxy onları karşıladı, kahramanca kurtarılmamın tüm ayrıntılarını aktarmaya hazır dı.

Twyla kolumu çekiştirdi ve gözlerini Dahlia'ya doğru kısarak baktı. "Gerçekte olan bu değildi."

Kate Cake'imın kalanını ağızıma tikiştirdim. "Yeterince yakın."

Bir sonraki Kate Fox romanından bir alıntı için okumaya devam edin

KARANLIK SİNYAL

2017 Sonbaharında Geliyor

1

Bazen hayatta uçurumdan atlamaktan başka seçeneğiniz yoktur. Atladım ve düşmemek için bir köke tutunarak ufalanan bir çıkıntıya indim.

Bu yüzden Grand County adliyesinin cereyanlı komisyon toplantı salonunda Betty Paxton ve Ethel Bender'ın arasına sıkışmış bir şekilde durdum. Sağ elimi kaldırdım ve önümüzdeki dört yıl için yemin ettim.

Bir kapı aşağıdaki saymanlık ofisinde bulunan radyodan country müziğin mızımız tınları yükseliyordu. Musa'dan beri komisyon üyesi olan Clete Rasmussen, acı da olsa gür sesiyle bize hitap etmeye devam etti. "Birleşik Devletler hükümetinin ya da bu eyaletin güç ya da şiddet yoluyla devrilmesini savunan hiçbir siyasi partiyi ya da örgütü desteklemeyeceğim ve üyesi olmayacağım. Tanrı yardımcım olsun."

Benim mırıldandığım "", Betty ve Ethel'inkine karıştı.

Betty'nin dikenli saçları, yirmi yıl önce ilk kez bu saç modelini kullandığında muhtemelen çok modaydı. Şimdi ise bana Bart Simpson'ı hatırlatıyordu. Gülümsedi. "Sizi aramızda görmek güzel."

Mavi saçlı Ethel, çatık kaşları ve kalemle çizilmiş gibi görünen ince dudaklarıyla, havası inen bir lastik gibi iç çekti.

Betty ve Ethel odadan çıktılar, beni ve Clete'i yalnız bıraktılar.

Bu benim Hodgekiss, Nebraska'nın iyi insanlarını ve geniş bir alana yayılmış dört bölgeyi korumak ve onlara hizmet etmek için verdiğim ilk ve umarım tek sözdü.

Büyükbaş hayvanların insan sayısından altmışa bir oranında daha fazla olduğu Grand County'nin genişleyen çiftlik bölgesini dolduran topluluklar.

Yumuşatmak için birkaç kez yıkadığım sert kahverengi gömleğimi düzelttim ve dimi üniforma pantolonunun vücuduma uymadığını bildiğimden ellerimi kalçalarımın altına indirdim. Kimin umurunda?

Clete ellerini çırpı. "Bu yeter."

Toplantı odasının tepesi boyunca uzanan iki ayak yüksekliğindeki pencerelerin dışında akşamın morluğu görünüyordu. Böyle berrak bir gece Ocak ayının bıçak gibi soğuşunu hafifletmezdi. İneklerin meranın bir köşesinde toplanıp sıcaklığı paylaşmak için birbirlerine sokuldukları türden bir gece.

Artık inekler için endişelenmeme gerek yoktu. Gecenin ilerleyen saatlerinde, ayak parmaklarımı sıcak tutan yün çoraplarım, flanel pijama pantolonum ve uzun kollu tişörtümle kuştüyü yorganın altına girecektim. Yalnız başıma.

Clete boğazını temizledi, kutu kanyonundaki gök gürültüsü gibi bir ses. Köşedeki devasa masadan bir karton kaldırdı. "İşte şerifin eşyaları. Ted bu öğleden sonra bıraktı."

Bir önceki şerif ve benim sekiz yıllık kocam ve dokuz aylık eski kocam Ted için makam araçlarını bırakmak kalbine saplanmış bir bıçak olurdu. Çok kötü olurdu.

Clete kutuyu açık kollarıma bıraktı. "Doldurmanız ve imzalamanız gereken envanter sayfası, telefon ve..."

"Silah." Onun yerine ben bitirdim. Silahı belinden çıkarmak Ted'e herkesin içinde soyunmak gibi gelmiş olmalı. Doğrusu, bu alışverişten muhtemelen ondan daha çok nefret ediyordum. Silahlarla aramda bir aşk ilişkisi yoktu.

Babam her zaman "Bir peni için, bir pound için" derdi, bu yüzden kalbimi .40 kalibrelik Smith ve Wesson'a açsam iyi olur. Yarın.

Kutudaki telefon bana çok tanıdık gelen ama dokuz aydır duymadığım bir cıvıltı çıkardı. Kendimi ikna etmem biraz zaman aldı.

Ted'in değil, şerifin . Ve şerif bendim.

Kutuyu konferans masasının üzerine koydum ve telefonu çıkarıp atımd. "şerifin telefonu." Yüzümü buruştırdum. Ben Ted'in karısıyken ve o şerifken telefona böyle cevap verirdim.

"Whew."

"Sarah?" En iyi arkadaşım ve baldızımın sesini tanıdım.

Rahat bir nefes aldı. "Telefonuna cevap vermedin, ben de bunu çoktan almışsındır diye şansımı denedim. Ted'le konuşmak istemedim."

Bana kızgınlıkla bakan Clete'e baktım. Ya da hazımsızlıkla. Clete'e bunu söylemek zordu. Sarah beni sohbet etmek için çağırarak gibi görünmüyordu, ben de koridora ıktım. "Ne var yok?"

Telefona doğru ofladı pufladı. "Kahretsin, hava buz gibi! Neden Ocak ayında doğmak zorundaydın ki?"

. Midem bulandı. "Bana öyle olmadığını söyle."

Sinirli bir şekilde iç çekti. "Öyle. Louise ailenizin evinde sürpriz bir parti planladı. şimdi geliyoruz."

Kardeşim Robert arka planda "Sürpriz!" diye bağırdı.

Ablam Louise'in doğum günümü sekiz Fox çocuğunun önemli bir kısmını bir araya getirmek için bir bahane olarak kullanmasından nefret ediyordum. İnledim. "Bu tür şeyleri bir tek babam ve Louise seviyor."

Sarah da benimle birlikte inledi. "Seni anlıyorum. Görünüşe göre baban gecikti. Kamyoneti burada değil ama Louise'e göre bir saat önce dönmesi gerekiyordu."

Demiryoluna güvenemezsiniz. Babam kırk yıla yakın bir süre BNSF için çalışmıştı. Hepimiz onun öngörülemeyen programına alışmıştık. "Uyardığın için teşekkürler."

"Bunu sana doğum günü hediyem olarak kabul et. şimdi kıcını kaldır ve buraya gel. Beni bu çılgın insanlarla yalnız bırakma."

Güldüm. "Bu aileye katılıp katılmama konusunda bir seçeneğin vardı ve ben seni uyarmıştım."

"Yine de onları seviyoruz." Sesi sanki koşuyormuş gibi titriyordu. "Sadece acele edin, çünkü bilirsiniz, bazen sevgi yeterli olmaz."

Telefonu cebime koydum ve komiserin odasına geri döndüm. Saat beşi vurduğunda Grand County adliyesinde bir tür Sindirella gece yarısı sihri gerçekleşmişti. Telefonu kapattığımda her türlü yaşam belirtisi kaybolmuştu. Nefes alışım bile artık boş olan binada yankılanıyor gibiydi. Yüz yıllık hayaletleri düşünmeden, üzerinde çayırdaki yel değirmenini gösteren bir yama bulunan yeni kahverengi şerif ceketimi giydim.

Tereddüt ettim ve silahımı kılıfıma yerleştirmek için kendime büyük bir zihinsel itki verdim. İlk tasmaını takan bir köpek yavrusu gibi. Eninde sonunda alışacaktım.

Adliyenin arka kapısına çıkan geniş merdivenlerden takırdarak indim, iyi niyetli ama gürültülü bir aile ile dolu bir eve gitmek istemiyordum. Soğuk gece havasını ilk içime çektiğimde nefesim boğazıma kaçtı. Soğuk öksürmeme neden oldu ve burun kıllarım birbirine yapıştı. Parmaklarım donup parçalanmadan bir saniye önce cebimden Thinsulate kayak eldivenlerini çıkardım.

Arabaya tırmandım ve çalıştırmak için anahtarı kontağa soktum. Anahtar döndü ve farlar patladı, radyo çalmaya başladı, silecekler ön camı kırptırdı ve ben irkildim. Bir adrenalın parlamasıyla, kaosu kapatmak için çılgınca düğmeleri tokatladım ve karışıklık içinde sağ dirseğimin yanındaki geçişlere çarptım ve siren çığlık attı ve ışık çubuğu canlandı.

, *şak, yumruk*. Gürültü ve ışıklar kesildi ve ben kalp yavaşlatıyordu. Sekiz erkek ve kız kardeş demek

eşek şakaları konusunda acemi değildim ama Ted'den böyle küçük bir yaramazlık beklemiyordum. Resmi polis arabasında.

Başka bir eşek şakası beklentisiyle irkilerek vitesi boşa aldım. Farlarım sokağı aydınlatmadan önce Charger'ın kaloriferleri yanmaya başladı. Misk gibi bir erkek kokusuyla kaplanmış bir İrlanda Baharı kokusu aldım. Ted. Bu arabanın her yerinde o vardı. Yarın şu çam ağacı koku gidericilerinden alırdım.

Telefon yine çaldı. Sarah beni şerifin numarasından diğer kardeşlerimin de bunu anlayacağını düşünerek cevap vermemeyi düşündüm. Ama bu resmi numaraydı ve cevap vermeye alışsam iyi olacaktı.

Yine de bu sefer kesin bir "Grand County şerifi" ile hazırdım.

"Kate?" Tanıdık ses şaşırılmış gibiydi. "Oh. Bilmiyordum zaten yemin ."

"Nasılsın, Marybeth?" Ogallala'daki sevk memurunu şerifin eşi olarak çalıştığım yıllardan tanıyordum. İnsanlardan çok çayırların bulunduğu ve birkaç ilçenin tek kolluk kuvveti olarak şerifle övüldüğü Ogallala'da tüm 911 çağrıları beş bin nüfuslu bir kasabaya yönlendirilirdi. Marybeth uzun süredir oraya sevkıyat yapıyordu.

Marybeth'in ciddi sesi beni etkiledi. "Otoyol 2, mil işareti 146. BNSF rayları. Muhtemel ölüm. Ambulans çağırıldı."

A call. Not traffic, not a yavru kedi in a tree. Something big. Kötü bir şey.

Ne için yemin etmişim? Ağzım kurudu, "Yola çıkıyorum." dedim. Marybeth telefonu kapattı ve beni korkunç bir düşünceyle baş başa bıraktı.

Muhtemel ölüm. Kasabanın birkaç mil doğusunda. Babam doğudan geliyordu. Geç kalmıştı. Kışla hiçbir ilgisi olmayan buz gibi bir ürperti tenimi sardı.

2

Kazanın Hodgekiss'in yedi mil doğusunda, İlçe Yolu 67'nin rayların üzerinden geçtiği yerin hemen ilerisinde meydana geldiğini hesapladım. Yarım ay donmuş bozkıra donuk bir ışık saçıyor, mavi renk televizyon dizilerindeki sahte geceler gibi aydınlatıyordu. Kruvazörün üstündeki ışık çubuğunun titreşimleri kaputtan ve çevredeki siyah otoyoldan yansıyordu.

Lütfen iyi ol, baba. Lütfen iyi ol. Litany döngü boyunca olay yerine doğru koşarken beynim. Üst geçit, tavan flaşını yakaladı. 67. İlçe Yolu raylar boyunca bir yay çizerek yükseliyor ve otoyolla dik bir açı oluşturuyordu. Alt geçidin altında bir tren durmuş, batı tarafında yaklaşık yirmi vagon ve doğu tarafında da belki bir mil uzunluğunda tren vardı. Bu tren doğuya doğru giderken babam batıya giden trende çalışıyor olsa da endişelenmekten kendimi alamıyordum. Belki de iki tren kafa kafaya çarpışmış ya da babamın treni raydan çıkarak doğuya giden treni yolda bırakmıştı. Karanlıkta tek görebildiğim rayların üzerinde duran bir trendi.

Üst geçide yaklaştım ve arabayı yoldan çıkarıp yabani otların arasından geçirecek kadar yavaşladım ve bir setten aşağı, çakıllı demiryolu yoluna doğru indim. Çift hat boyunca önümü görmeye çalışarak tren makinesini aradım.

Kırmızı ve mavi flaşlar beynimde zonkluyordu. *Lütfen iyi ol.*

Gaz pedalına basılı tutmama ve hız göstergesi otuz beş-kırkları gösterirken engebeli yolda rağmen ağır çekim gibi geliyordu. İki motorun kafa kafaya geldiği, çeliklerinin parçalandığı, babamın bedeninin batı yönündeki kabinde ezildiği düşüncesine karşı dişlerimi sıktım. Birkaç arabanın daha yanından uçarak geçtim ve rahat bir nefes aldım. Doğuya giden aracın farının uzun huzmesi boş yolda parlıyordu.

Motora yakın bir yerde bir figür büzüşmüştü. Başlı omuzlarına gömülmüş ve kollarını kendine sarmıştı. Turuncu güvenlik ceketi kruvazörün farlarını yansıtıyordu ve ben yanaştığımda adam başını kaldırdı.

Bobby Jenkins. Grand County Consolidated Lisesi'nden en küçük kardeşim Jeremy ile aynı yıl mezun olmuştu. Bobby'nin de babam gibi kondüktör olduğunu biliyordum.

BNSF mürettebatı, treni kullanan bir makinist ve fiziksel trenden sorumlu olan bir kondüktörden oluşur. El frenlerini çeken ve makasları atan kondüktör, durup kalkan ve hızı yöneten ise makinisttir. Her zaman tek kişilik mürettebata indirgmeden bahsedilirdi, ancak kondüktörler ve makinistler iki kişinin treni güvenli bir şekilde yürütmek kadar birbirlerini uyanık tutmak için de önemli olduğunu bilirler.

El fenerine uzandım. Bu çelik canavar sekiz adet D pil taşıyor olmalıydı ve gerektiğinde bir sopa olarak da kullanılabilirdi. Ona Koca adını verdim ve fenerin ışığını açtım, Ted'in pilleri çıkarmasına ihtimal vermediğim için ışıllı parlaması içimi rahatlattı.

Ted'in kruvazörde tuttuğu kayak şapkasını aldım, ellerimi eldivenlerimin içine soktum ve dışarı çıktım. Işığın Bobby'yi kör etmemesi için Büyük Dick'i yere doğru eğdim. Loş ışıktaki derisindeki koyu lekeleri gördüm. Yüzünü tamamen aydınlatmaktan kaçınarak ışığı yukarı kaldırdım. İlk şok düşüncem doğrudu. Kan

yüzüne bulaştı ve damlalar sanki ürkütücü bir yağmur fırtınasına yakalanmış gibi ceketini kapladı. Yüksek perdeden bir feryat çıkararak ileri geri sallanıyordu.

Bu kötü olacaktı.

Üç motor rölantide çalışırken gümbürdüyor, patlayan valfleri gecenin içine doğru pısılıyordu.

Yavaşça yaklaştım. "Bobby. Ne oldu?"

Dudakları titredi ve başını iki yana salladı.

Beni daha iyi hissettirmiyordu. Ona bir adım daha yaklaştım. Yüzüne baktım ve onu göz teması kurmaya zorladım. "Sorun nedir?"

Bana odaklanmamış bir bakışla baktı. Göz kapaklarını sıkıp başını sallayarak titredi ve dişleri takırdamaya başladı. Tren arkamızda rölantide çalışıyordu, yani acil duruma geçmişti ve bu da onu durdurmuştu. Bunu Bobby yapmış olmalıydı. Makinistin yaralandığını bildirecek kadar uyanıktı ama o sırada akli başında olan ne varsa şimdi ahırdan dışarı fırlamıştı.

Turuncu giysili koluna dokunarak onu getirmeye çalıştım. "Neden bu soğukta dışarıdasın?"

İnledi.

Yüzünden aşağıya kan sıçradı. "Yaralandın mı? Mühendisiniz nerede?"

Uludu.

Tamam. Bu beni hiçbir yere götürmüyordu. Bobby çok kötü yaralanmış gibi görünmüyordu ve daha kötü durumda olabilecek mühendisi bulabilmek için onu soğuktan kurtarmam gerekiyordu. Bobby'yi kolundan tutup götürdüm. Arka kapıyı açtım. "Neden buraya oturup ısınmıyorsun?"

Gevşek bir linguini gibi onu arka koltuğa götürmeme ve kapıyı kapatmama izin verdi. Sürücü tarafındaki kapıya eğildim, arabayı çalıştırdım.

ve ısı kontrolünü yüksek seviyeye getirdi. "İyi misin?"

Kesinlikle iyi değildi. Ama ambulans yakında burada olacaktı.

Ogallala merkezi, gönüllü Hodgekiss itfaiye ve kurtarma ekibinin tüm üyelerini otomatik olarak aradı. Ekibi oluşturmaya yetecek kadar personel gelir gelmez ekip yola çıkıyordu. Bazen, kasabada bir lise maçı, tiyatro oyunu ya da başka bir toplantı varsa, birkaç dakika içinde itfaiye ulaşabilecek kadar eğitimli personel bulunabilirdi. Eğer bir düğün varsa ve üyelerin çoğu içki içiyorsa ya da bir deplasman maçı varsa ve çok fazla insan şehir dışındaysa ya da çoğunluğun traktörlerle uzak tarlalarda olduğu ot biçme sezonundaysa, bu çok daha uzun sürebilir ya da hiç yardım edemeyebilirler.

Perşembe akşamı yemek vaktinde yeterince insanın aceleyle toplanıp yolumuza çıkması için dua ettim. Ciğerlerimdeki soğuktan öksürdüm ve trene geri döndüm. Üç motorun sürekli alçak kükremesi ve kruvazöründen gelen mavi ve kırmızı ışıklar beni tedirgin ediyordu.

Bobby kana bulanmış ve mühendis yok.
Muhtemel ölüm.

Trene doğru koştum, Koca Dick'in ışını önümde sallanıyordu. BNSF logosunun turuncu rengi aracımın yanıp sönen ışıklarında zonkluyordu. "Merhaba. Kimse var mı? Makinist?" Sesim soğuk havada keskin bir şekilde çınladı, gürleyen motorlara karşı tizleşti. Bir cevap beklemiyordum ve aldığım cevap sessizlik oldu.

Bir elimde koca sık, kabinin kenarından yukarı uzanan metal tırabzanı kavradım. Botlarım soğuk çelik basamaklarda çınılıyordu. Babam BNSF'de kırk yıl çalışmıştı ama ben hiç tren motoruna binmemiştim. Hayatım boyunca trenler raylarda bir aşağı bir yukarı gidip geldi, birkaç saatte bir düdükler çaldı. Gözlerim bir tren makinesinin üzerinde

milyon kez görmüştüm ama gerçekten hiç görmemiştim. Motor görüldüğünden daha büyüktü, arabamda yanıp sönen kolların arasında sabırsızlıkla beklerken.

Rölantide çalıştıklarında bile, motorlar başlangıç kapısındaki safkan atlar gibi güçlü hissediyorlardı. Titriyor ve hava kompresörleri tıslıyordu.

Basamaklar dikti ve adımlarım kafesli metalin üzerinde takırdıyordu. Tutunma demirlerine uzandım ve kendimi bir sonraki basamağa çektim. Merdivenler, devasa çelik motorun burnunun ortasındaki dar bir platforma çıkıyordu. Makinist ve kondüktörün bindiği kabinin kapısı platformun dışına açılıyordu.

Kendimi motorun platformuna kaldırdım. Kabin kapısı açıktı. Bobby oradan çıkacaktı, muhtemelen kendini kabinden motorun dışına fırlatacaktı. Gitmek için can atıyordu. Eldivenli ellerim, çarpan kalbimle dayanışma içindeymiş gibi, beni geride tutmak için açıklığın iki yanına dayandı. Beni devam etmeye ikna eden tek şey bunun benim işim olduğu bilgisiydi.

Trenin burun kısmındaki platformdan ayrıldım ve dar bir geçide girdim. Üç basamakla vagonun sağındaki makinist koltuğuna ve soldaki kondüktör Bobby'nin koltuğuna çıktım. "Hey, orada mısın?" Tırmanıştan nefes nefese kalmış bir halde seslendim.

Kabinin dışarıdan daha sıcak olmasını bekliyordum ama hiçbir değişiklik yoktu. Ayağımı bilerek ilk basamağa koymak zorunda kaldım. "Merhaba."

Koku beni çarptı. Stranahan'ın Et İşleme'sinin ölüm katına çok benziyordu. Kaldırdığım ayağım bir sonraki adımı ıskaladı.

Babamın uzun görev süresi ve Grand County'nin sadece beş bin kişilik nüfusu düşünüldüğünde, mühendisi tanıma ihtimalim oldukça yüksekti. Korkunç bir şeye hazırlandım.

Pencerelerden sızan mavi ve kırmızı ışık ve motorların sürekli gürültüsü, hissettiğim sarsıntıların trenin titreşimlerinden mi yoksa benim korkumdan mı kaynaklandığını merak etmeme neden oldu.

Son basamağa kadar çıktım ve feneri makinistin tarafına çevirdim. Yüksek güçlü ışın geceyi yararak trenin farının daha küçük bir versiyonunu oluşturuyordu ve bir şekilde yanlışı görünüyordu. Farkına vardım. El fenerinin ışını bana geri yansıtmıyordu. Ön cam yoktu.

Kırılan cam Bobby'nin üzerindeki kanı açıklar. Trenin ön camlarında kullanılan kalın güvenlik camını hangi güç patlatabilir?

Koca Çük'ü arkamdan gösterdim. Sağ taraftaki arka cam da paramparça olmuştu.

Karıştıracak attığım bir adım daha beni doğrudan makinist koltuğunun arkasına getirdi. Işığım boş ön camdan aşağıya doğru sallandı ve ışını kabinin üzerinde gezdirdim. Küçük cam şarapnelleri her yüzeyi kaplamıştı. Bir yığın şey makinist koltuğunu doldurmuştu. Belli ki bir insan değildi. Gece gökyüzündeki yıldızlar gibi ışığı yakalayan yansıtıcı malzeme noktaları olan koyu renkli bir kumaş yığını.

Karmaşaya baktım ve anlam çıkarmaya çalıştım.

Hayır. Aman Tanrım. Hayır. Karnımın dibine buz düştü ve nefesim kesildi.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve bir adım geriye düştüm. Görüşüm bana bir şey gösteriyordu ama beynim bunu kabul etmiyordu. Gözlerimi açtım ve Koca Dick'in ışınına odaklanmaya çalıştım. Ellerim titrerken ışık sıfırın altındaki gecede yükselen buharda titreşti. Bobby'nin neden konuşamadığını anlamıştım. Bakmaktan kendimi alamıyordum. Korkunç görüntü beynime kazınmıştı.

Geriye doğru savruldu ve merdivenleri tırmanarak indim, tökezledim ve muhtemelen Bobby'nin yaptığı gibi kapıya doğru savrulurken kendimi yakaladım.

Ben Bobby değilim. Ben şerifim.

Tutunma demirlerini kavradım ve aniden bir spot ışığı tarafından kör edildim. Karşıdan gelen trenin düdüğü çaldı, ses ruhumu göğsümden çekip aldı. Tren, muhtemelen babamın bindiği tren, tam virajda kükreyerek ilerliyordu. Farlar yüzümden uzaklaşıp rayların aşığısını gösterirken saatte yirmi milden fazla hız yapıyor olamazdı.

Devasa tren bir dizel dumanı rüzgârına ve çeliğin çelik üzerinde gıcırdamasına neden oldu, her vagon yanımdan gürleyerek geçerken kuplörler takırdıyor ve cıvıldıyordu. Nefes nefese kaldım, geçen trenin nefesimi de kendisiyle birlikte emdiğini hissettim. Bir fil sürüsü gibi trompet çalıyordu ve ben tutunma demirlerini kavradım. Sonsuz bir sürenin ardından tren geri çekildi, son vagondaki tekerleklerin *tshk-tshk* sesleri trenin arkasındaki yanıp sönen kırmızı ışıklarla birlikte kayboldu ve geriye üzerinde durduğum trenin ağır ve gürleyen motorları kaldı. Trende makinistten geriye kalanlar kabindeydi.

Parmaklıklara yaslandım ve kustum.

3

Sendeleyerek arabaya gittim ve kendimi içeri attım, kapıyı çarpıp dişlerimle bir eldiveni kopardım. Geçen trenin gürültüsü azaldı. Titreyen elim radyoya uzandı ve zihnim karardı. Telsizi bıraktım ve şerifin telefonunu çıkardım.

Marybeth cevap verdi, "Sevkiyat."

Sesim titredi ve boğazımı temizledim, kendimi sabit tutmaya çalıştım ve "Yardıma ihtiyacım olacak" dedim.

Marybeth otoriter bir şekilde konuştu. "Durum nedir?"

Boğazımı tekrar temizledim. "Bir... Mühendis..." Kontrolü ele almak için ısırdım. "Ölüm. Tren kabinindeki , muhtemelen makinist, kimliği bilinmiyor."

"COD?"

Boş bulundum.

Marybeth geri geldi. "Ölüm nedeni."

"De-de-decapitated." Nefes aldım. "Bobby Jenkins, kondüktör, hafif yaralı, polis arabasında oturuyor."

"Tamam. Eyalet devriyesi yolda. Otuz dakika içinde bulunduğunuz yerde olacak. BNSF yetkilileri yolda."

"10-4."

Marybeth profesyonellikten endişeye geçiş yaptı. "Belki de Ted'i destek olarak çağırmalısın. Sadece devlet görevlisi gelene kadar yardımcı olması için."

Uyuşmuş ayaklarımı yere bastırdım ve omurgamı dikleştirdim. *Kokuşmuş Ted'e ihtiyacım yok.* Sesimdeki titreme kayboldu. "Hodgekiss'ten gelen kurtarma ekibinin tahmini varış süresi nedir?"

"Az önce itfaiye binasından çıktılar."

Arabanın sıcağında akmaya başlayan burnumu sildim. "Onlar gelene kadar Bobby'yle kalacağım."

Telefonu cebime geri koydum ve Bobby'ye dönmek için koltukta iki büklüm oldum. Ön ve arka taraf arasındaki pleksiglas bölme açıktı ve babamın işten eve geldiğinde giysilerine sinen o tanıdık mazot ve motor kokusunu aldım. "Seni yakında buradan çıkaracağız. Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Buzlarının çözülmesi ve katliamdan uzakta geçirdiği birkaç dakika ona oldukça yardımcı olmuştu. Hâlâ titriyordu ama gözleri daha berrak görünüyordu. Sesi soğuk bezelye çorbası gibiydi. "Bilmiyorum."

Bakışlarını tuttum ve yavaşça konuştum. "Ne hatırlıyorsun?"

Aldığı nefes boğazında uçurumdan aşağı yuvarlanan bir kaya gibi sekti. "Yolda gidiyorduk ve Chad onun evine doğru baktı."

Chad. Oh adamım. Chad Mills. Mühendis olan. Lisede benden birkaç yaş büyüktü ama Danbury Lisesi'ne gitmişti. Danbury, Hodgekiss'in doğusunda, Grand County'nin sınırında bir kasabaydı. Chad'i sadece merhaba demek için tanıyordum. Karısı Meredith'le zar zor başımı sallayarak tanışıyordum.

Sesimi nazik tuttum. "Chad buralarda yaşıyor, değil mi?"

Bobby başını salladı ve bir kolunu yüzünde gezdirerek kanı bulaştırdı. "Evet. 67. İlçe Yolu'nun hemen yukarısında. Raylardan bahçesinin ışığını görebilirsiniz."

"Yani evini arıyordu...." Bobby bitirsin diye sallantıda bıraktım.

Bobby'nin sesi odaklandıkça güçlendi. "Karısı her zaman o geçerken bahçe lambasını yakar. Hepimiz ona takılırız."

ama çoğumuz bunun havalı bir şey olduğunu düşünürüz, sanki gerçekten çok hoşlanıyorlarmış gibi..." Birdenbire gözyaşlarına boğuldu. Ben de ağlamak istedim.

Kayak şapkamı ve diğer çıkardım ve montumun fermuarını açtım. Kruvazördeki ısıtıcı iyi iş çıkarıyordu. Bobby'nin kendine gelmesine izin verdim ve hazır görüldüğünde devam ettim. "Yani ikiniz de bahçedeki ışığın yanıp sönmesini izliyordunuz ve ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Bu yüzden raylara değil de o tarafa uzun uzun bakıyorduk. Işık kapalıydı. Chad çok endişelendi ve ben de ona muhtemelen yanmış olduğunu söyledim."

Arkamızdan gelen belli belirsiz bir kırmızı parıltı, otoyoldan dönen kurtarma birimini haber veriyordu.

Bobby'nin sesi kazandığı gücü kaybetti ve panikle titredi. "Sonra her şey... her şey. Yani, ne olduğunu bilmiyorum, ama her şey patladı. Bir çarpışma ve cam kırıkları oldu. Chad'e bağırdım ama cevap vermedi, karanlıktı, gürültülüydü ve rüzgar esiyordu. Fişi taktım. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Frenler tuttu ve sonunda durduk. Tren durdu."

Babamdan dinlediğim kadarıyla, "fişi takmanın" havalı frenlerin tam olarak uygulandığı ve motorların rölantiye geçtiği anlamına geldiğini biliyordum. Motorlarda antifriz olmadığı için motorları asla öldürmezler. Sıcaklık kırk derecenin altına düştüğünde, hatta günlerce kullanmayı planlamadıkları zamanlarda bile avluda daima rölantide bırakılırlar. "Tam olarak doğru şeyi yaptınız."

Tekrar ağlamaya başladı. "Durduğunda Chad'i gördüm. Yani. Onun bir parçasını gördüm." Yüzünü kapattı. "Kafası gitmişti ve her yer kan içindeydi."

"Ve o zaman mı telsizle haber verdin?" Ellerini indirdi. "Ben mi aradım?"

Başımla onayladım. Kurtarma birimi bağlantı yolundan bize doğru ilerledi.

"Ondan sonrasını hatırlamıyorum. Arabaya nasıl bindiğimi bile hatırlamıyorum."

" değil," dedim. "İyi iş çıkardın. Ambulans geldi ve muhtemelen seni Broken Butte'taki hastaneye götürecekler."

Korkunç maskesinden gözyaşları süzülüyordu. "Peki ya Chad?"

Deneyimli bir şerif gibi sakin ve rahatlatıcı konuşmaya çalıştım.

"Onunla ilgileneceğiz."

Kayak şapkamı taktım, montumun fermuarını çektim, eldivenlerimi aldım ve tekrar dışarı çıktım. Aşırı ısınan arabadan sonra soğuk ciğerlerimi sıktı ve öksürük krizine girdim. Ekipteki en iyi acil yardım görevlileri olan Harold Graham ve Eunice Fleenor bana doğru koştular.

Saçları kırışmış, orta yaşlı bir anne olan Eunice sorular sordu, ben de olabildiğince hızlı ve az dramatik bir şekilde cevapladım. Tüm bildiklerimi aktarmam iki dakikadan az sürdü. O sırada Harold arabanın arkasından Bobby'ye yardım ediyordu.

Bobby Harold'a yaslandı ve Harold onu soru yağmuruna tutarken ambulansa doğru ilerlediler. Harold'ın merakı ve hafif röntgencilik eğilimi iyi biliniyordu.

"Chad Mills olduğunu mu söylüyorsun?" Eunice başını trene doğru eğerek sordu.

"Kimliğini tespit edemedim." Çünkü cüzdanını aramadım ve kafası da yok. "Ama oldukça eminim."

"Onun için yapabileceğimiz bir şey olmadığından emin olmak için bir göz atacağım."

Yolundan çekildim, korkunç manzarayı tekrar görmek istemiyordum. Eyalet devriyesi ve demiryolu müfettişleri bolca görürdüm. Ted'in şeriflik döneminden yeterince şey biliyordum.

ve şerif eğitiminden. Işıkları kurarlardı ve benim de olay yerinin fotoğraflarını çekmem gerekirdi.

Eunice'in Chad'e yardım edemeyeceğini anlaması için kısa bir bakış atması yetti. Asık bir suratla yanımdan geçip kurtarma birimine doğru yürüdü. "Zor bir ilk gece, ha?"

O kadar kötü ki, doğum günümü çılgın ailemle kutlamayı tercih ederdim.

Kan akışını hızlandırmak ve için kollarımı üzerimde çırptım. Kurtarma ekibi ışıklarını çılgınca yakıp söndürdü ve otoyola döndükten sonra hızlandı.

Arabamın ışık çubuğunun titreşiminde, rölantide çalışan trenin tıslama ve hırıltılarıyla baş başa kaldım. Bir çakal uzun bir havlama sesi çıkardı, birkaç tepe öteden cevap verdi, ardından yakındaki bir çiftlikten bir sürü havlama sesi geldi. En yakın çiftlik Monen'in Horseshoe Gölü'nün yaklaşık altı mil kuzeyindeki çiftliğiydi. Sandhills'de durgun ve soğuk bir gecede, sesin beklenmedik kilometreler boyunca dolaşma yolu vardı.

Sadece ben, çakallar ve zavallı başsız Chad kırdaydık. Saat altı bile değildi ama gece yarısı gibi hissediyordum. Yarım ay gökyüzünde birkaç derece ilerlemişti ama hâlâ donmuş topraklara mavi bir ışık saçacak kadar yüksekteydi.

Trenin önüne doğru hızlı adımlarla ilerledim ve motor kabininin burnunu inceledim. Rayların üzerinde dururken tren, hareket edebilen çelik bir bina gibi üzerimde yükseliyordu. Eski inek yakalayıcının modern bir versiyonu olan metal bir etek, rayları yaratıklardan, döküntülerden ve kardan temizliyor ve trenin hareket etmesini sağlıyordu. Gözlerim kabine giden platformla aynı hizadaydı. Kanlı sahneye giden basamaklar bakışlarımı çekti. Parçalanmış makinist penceresi platformdan bir on metre daha yukarıda olmalıydı. Chad'in orada olduğunu düşününce ürperdim ve trenin uzak tarafına doğru ilerlemeye devam ettim. Rölantide çalışan trenin can sıkıcı eziyeti, BNSF'den biri gelene kadar durdurulamadı. Cahil

Trenler için tam güvenlik prosedürlerini bilmesem de en azından trenin hareket etmesini engellemek için el frenlerinin bağlanması gerektiğini biliyordum.

Burnum yerine el fenerimi yere tutarak bir tazı gibi ileri bir geri dolaştım. Başka biri gelene kadar cesedin yanında kalmam gerektiğini bildiğim için hiçbir yöne doğru on metreden fazla ilerlemedim. Sıcaklık sıfırın en az on altına düşmüş olmalıydı ve yaklaşık yirmi dakika sonra ısınmak için arabama çekildim.

Çok geçmeden otoyolda farlar belirdi ve dikiz aynamdan yaklaşımlarını izledim. Işık çubuğunu tanıdım ve Marybeth'in bana gönderdiği eyalet devriyesi olduğunu düşündüm. Paltomun içine girdim ve Ted'in şapkasını aşağıya çektim, eldivenlerimi aldım ve polisle araçlarımızın arasında buluştum.

Yüzünü gizleyen bir kar maskesi ile ağır bir palto giymişti. "Trey Ridnoir," dedi tanıştırma amacıyla.

"Kate Fox."

"Oh evet. Kate Fox." Nefesi maskeden püskürdü. "Özür dilerim. Seçimleri unutmuşum."

Batı Nebraska kolluk kuvvetleri camiasında Ted ve benim birbirimize karşı yarıştığımıza dair içeriden dedikodular yapıldığından hiç şüphem yoktu. Benim görevdeki birini yenmemden çok, iki eşli bir kadının kendisini aldatan kocasını devirmesi söz konusuydu. Bu da boş dillere bolca sallanma fırsatı vermiş olmalı.

Sesim soluğum kesilmiş gibiydi, nasıl başlayacağımı bilemiyordum. "Hodgekiss kurtarma ekibi bir mürettebat üyesini, Bobby Jenkins'i Broken Butte'a götürdü. Varsa ufak tefek yaralanmaları var. Görünüşe göre yüzünde ve boynunda cam kırıkları nedeniyle bazı kesikler oluşmuş. İlk ifadesini aldım. Elbette sarsılmış durumda ama ne bildiğini sanmıyorum."

Trey başıyla onayladı. "Peki ya diğer mürettebat üyesi?"

Sertçe yutkundum ve rölantide çalışan motoru işaret ettim. "Taksinin içinde. Ön cam üst geçitte patlamış. Sanırım çarpışma sırasında ölmüş."

Trey motora doğru yürüdü ve ben de onu takip ettim, rayların yanında durdum ve tutunma demirlerinden tutup merdivenlerden yukarı zıplamasını izledim. Kapının içinde kayboldu. El fenerinin ışığı açık pencereden aşağıya doğru salındı ve birkaç dakika boyunca durdu.

İnişi çok daha yavaştı ve kendini yere bıraktı. "Olay yerine ilk gelen sen olduğun için üzgünüm. Tren vagonu oldukça dağınık." Sonuna bir de "küçük hanım" eklemek ister gibiydi.

"Yerde kazaya dair ipuçları aradım ama sıra dışı bir şey göremedim. Gerçi bunu beklemiyordum. Bobby'ye göre, 67 numaralı ilçe yoluna ulaşana kadar her şey normalmiş."

"İyi iş, Kate." Biraz patronluk taslıyordu ama muhtemelen bir çaylağa karşı nazik olmaya çalışıyordu.

Polisten çok hayduta benzediği için Ted'le katıldığım toplantılardan ya da konferanslardan tanıyıp tanımadığımı bilemiyordum ama eyalet ve vilayet pek sık birbirine karışmazdı. "Olay yeri incelemeleri konusunda pek tecrübem yok."

Güzel dudakları vardı. Bütün bir yüze erişimim olsaydı muhtemelen fark etmeyeceğim bir şeydi. Ama gevşek ya da çok ince değillerdi ve kolay bir sırtışa dönüşebilecek gibi . Bu düşünce tarzı, beynimi taksideki tüyler ürpertici sahneden uzaklaştırmak için yapılmış bariz bir oyundu.

"Pekala," diye nefes verdi ve buhar gökyüzüne doğru yükseldi. "NTSB ve BNSF müfettişleri yakında burada olacaklar." Durakladı. "NTSB. Ulusal Ulaşım ve Güvenlik Kurulu."

Gerçekten mi? Ben de bunun "Never Trust State-Patrol Boys" anlamına geldiğini sanıyordum. En azından babam ben doğmadan önce kondüktörlük yaptığı için hakkında biraz bilgi sahibi olduğum BNSF konusunu açıklamayı uygun görmedi. Burlington Northern'in 1986'da Santa Fe ile birleşmesi için yapılan sendika görüşmeleri ve kondüktörlerin kendi bölgelerinde kalmalarının faydaları hakkında mutfak masamızın etrafındaki sohbetlerden bilgi sahibi olarak konuşabilirdim.

Motorun etrafında yeterince takılmıştım ve kabine geri dönmeden önce biraz sessizlik istiyordum. "Sen burada cesedin yanında kalırsan, ben treni dolaşacağım. Özellikle üst geçitte olağandışı bir şey görebilecek miyim diye bakacağım."

Seke seke diğer raylara geçtim ve Koca Dick'i batıya doğru eğittim. Makinelerden uzaklaşıp ışığı ileri geri sallayarak ray yatağının çakıllarını ve hafif esintide titreyen diz boyu sarı ve kahverengi otları incelerken trenin gürültüsü azaldı. Uyuşmuş ayak parmaklarımla üzerinde yürürken kan onları ısıtmak için aşağıya doğru itilirken canım acıyordu. County Road 67'deki üst geçide kadar bir mil geri gittiğimde, yüzüm hariç her şeyim çalışır durumdaydı. Yine de dudaklarım tüm hissini kaybetmişti ve burnumun altındaki küçük tüylere don yapışmıştı.

El fenerini daha yavaş ve iyice sallamak zaman kazanmak amacıyla adımlarımı yavaşlatarak üst geçide yaklaştım. Bu bölgede ön camın patlamasına ne sebep olabilirdi?

Motorlardan uzaklaştıkça gece etrafımda daha da sessizleşiyordu. Bir başka çakalın çığlığı kuzeyden cevap niteliğinde bir yip sesi getirdi. Bir araba asfalt yoldan demiryolu girişine doğru ilerlerken vagonların arasından farlar görünüyordu. Trenin önüne doğru ilerlerken çakılların ezilmesi ve arabanın motorunun gürültüsü yanımdan geçti. Araç kruvazörüne doğru yaklaştı. Birkaç araç daha otoyoldan döndü ve motora doğru ilerledi. Sanırım kamyonlar

yol ustabaşına ve muhtemelen tren şefine, belki de demiryolu yetkililerine aitti.

Batıya doğru yürüdüm, el fenerim trenden kırlara doğru ve tekrar trene dönüyordu. Üst geçidin yaklaşık elli metre batısında onu gördüm. Yeterince görmeden önce birkaç vagon daha yürüdüm ve geldiğim yoldan geri dönmeye başladım.

El fenerleri ve kafa lambaları karanlığın içinden ışık okları fırlatıyordu. Trenin yarısına kadar gelmiştim ki, gergin erkek sesleri havayı kesti. Chad'i görmüş olmalıydılar ve güçlü bir ruh el frenlerini bağlaması için birini göndermişti. Keşke motorları durdurabilselerdi. Her nasılsa donuk kükreme ve titreşimler tüm dehşeti artırıyor.

Bir figür ön motordan ayrıldı ve bana doğru gelmeye başladı. Onun Trey olduğunu düşündüm. Yüksek güçlü el fenerinin ışığı yolunu işaret ediyordu. Ayak seslerinin altında ray yatağının çakılları çıtırdıyordu.

İlerlemeye devam ettim, her adımda bana doğru gelen fener ışığına daha da yaklaşıyordum, tıpkı benim yaptığım gibi ileri geri süpürüyordum. Botlarının çıtırtısını ve hatta ağır nefes alışını duydum, tıpkı onun da beni duyduğundan emin olduğum gibi.

Bana ulaşmadan önce konuşmaya başladı. "Geri gel ve ısın. Makinistler burada, yetkililer de yolda. Ünitelerde ya da raylarda neyin arızalandığını bulup raporlarını ."

Durdum ve onu bekledim. "NTSB burada değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Broken Butte'deki Ben Wolford'u arayacağım. Grand County'nin adli tabibi, değil mi?"

Başımı salladım. "Bir saatten fazla yolumuz var, bu yüzden hemen ona haber vermeliyiz."

Kalın paltosunun altında en az bir metre boyunda ve iri cüsseli bir varlık olan Trey ağırlığını kaydirdı ve trenin başına dönmeye hazırlanarak geriye doğru bir adım attı. "Genellikle, cinayetten şüphelenmediğimiz sürece, adli tabip gibi davranmamızı ve raporları doldurmamızı ister. Bu korkunç soğukta dışarı çıkmak istemeyecektir."

Trey'i takip etmedim. "Onu buradan çıkarsak iyi olur."

Sanki beni harekete geçirmek için sabırsızlanıyormuş gibi ayaklarının arasında sallandı. "İlk büyük olayında her şeyi kitabına göre yapmak istemeni anlıyorum, ama gerçekten, yaşlı bir adamı bu havada altmış mil araba sürmeye zorlamak kalp krizine neden olabilir."

tuttum. "Ben'i arayacağım."

Omuzları düştü ve başı, sanki isteksiz bir hoşgörü içindeymiş gibi, rahat kayak maskesinin içinde hafifçe eğildi. "Cidden, demiryolu müfettişleri neyin bozulduğunu bulacak ve sorunu düzeltmek ve bir daha olmamasını sağlamak için bir güvenlik raporu hazırlayacak."

Burun akıntısı gibi hissettiğim şeyi kokladım ama sümük donacağı için muhtemelen sadece nispeten sıcak nefesimin verdiği bir histi. "Bu bir güvenlik sorunu değil."

"Ne oldu o zaman?" Bu kez sesinde sabır yoktu. Açıkça sinirlenmişti.

"Cinayet."

Shannon Baker'dan Kate Fox Romanları Forge Books'tan

Soyulmuş ıplak
Koyu Sinyal

Yazar Hakkında

SHANNON BAKER yirmi yıl boyunca, sığırların insan sayısından elliye bir oranında daha fazla olduğu Nebraska Sandhills'de yaşıadı. Baker, Rocky Mountain Fiction Writers 2014 ve 2017 Yılın Yazarı seçildi. Şimdi evini güneşli Tucson'da yapıyor. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu Tom Doherty Associates e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

TOR- COM .

Bilim kurgu. Fantastik. Evren.
Ve ilgili konular.

Tor.com, bir yayıncının web sitesinden çok daha fazlasıdır; özgün kurgu, çizgi roman ve tüm medyada ve tüm kaynaklardan gelen tüm SF ve fantezi alanının tartışıldığı bir mekandır. Sitemizi bugün ziyaret edin -ve sohbete siz de katılın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu kısa öyküde tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

YETERİNCE YAKIN

Telif Hakkı© 2017 yazar Shannon Baker

Dark Signal'den alıntıdır telif hakkı © 2017 Shannon Baker'a aittir

Tüm hakları saklıdır.

Getty Images tarafından kapak resmi

Bir Forge Kitabı
Tom Doherty Associates 175 Fifth Avenue
tarafından yayımlanmıştır
New York, NY 10010

www.tor-forge.com

Forge® Macmillan Publishing Group, LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen (800) 221-7945 numaralı telefondan Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin, dahili 5442 veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine e-posta gönderebilirsiniz.

Birinci Baskı: Eylül 2017 eISBN

9781250184375

İlk e-Kitap baskısı: Eylül 2017

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı Bildirimi İthaf
Teşekkür

Karanlık Sinyal'in

Önizlemesini Okumaya

Başlayın
Shannon Baker'ın Kate Fox Romanları Forge Books'tan
Yazar Hakkında
Telif Hakkı

